

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 24, ÅRGÅNG 6

JULEN 2017 (68 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt tjugofjärde nummer. Detta publiceras torsdagen den 21 december, dagen för vintersolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårunummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, vårunumret, skall utkomma tisdagen den 20 mars 2018, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta julnummer inleder vi en ny följetong. Det är en hel bok, vi avser att publicera, nämligen volym III i serien *Talks on the Path of Occultism: Light on the Path* av Annie Besant och Charles Webster Leadbeater. Denna värdefulla bok har aldrig förut funnits i svensk översättning. Vi har givit denna titeln: *Ljus på vägen med kommentarer*. Några förklarande kommentarer av red. har dessutom tillfogats.

Vi fortsätter att publicera utdrag ur dr Maurice Nicolls *Psychological Commentaries on the Teaching of G.I. Gurdjieff and P.D. Ouspensky* i svensk språkdräkt. Denna gång handlar det om kunskapen och varat, och i synnerhet varat och dess möjliga förbättring.

Sist kommer litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

På spanska avdelningen av denna hemsida har publicerats de två första delarna av Laurencys *Kunskapen om verkligheten* nämligen *Verklighetsproblemen, del ett* och *Verklighetsproblemen, del två*, i översättning till spanska: *Los problemas de la realidad, parte uno* och *Los problemas de la realidad, parte dos*. Även de två första avdelningarna av Laurencys bok *Människans väg*, nämligen *Inledning* och *Monadstegen*, har publicerats under titlarna *Introducciones* respektive *La escalera de la mónada*. *Människans väg* heter *El camino del hombre* på spanska. Det är vår käre José Antonio Rodríguez, som gjort översättningarna.

På Förlagsstiftelsens officiella hemsida www.laurency.com har publicerats *Kausaaliolento* i boken *Ihmisen tie*, det vill säga finska översättningen av *Kausalväsendet* i Laurencys bok *Människans väg*. Det är som vanligt vår kära Irmeli, som står för översättningen.

LJUS PÅ VÄGEN MED KOMMENTARER

LJUS PÅ VÄGEN: FÖRSTA DELEN

Kapitel 1

Inledning

A.B. – *Ljus på vägen* är en av flera ockulta avhandlingar, som finns i de stora lärarnas vård och används i lärjungarnas undervisning. Den utgör del av *De gyllene föreskrifternas bok*, som innehåller många avhandlingar, som skrevs i olika världsåldrar men har det gemensamt att de innehåller ockult sanning och därför måste studeras på annat sätt än vanliga böcker. Förståelsen av dessa böcker är beroende av läsarens förmåga, och när någon av dem offentliggöres för världen, kan man få blott en förvrängd uppfattning om vad den lär, om man fattar den bokstavligt.

Då denna bok är bestämt avsedd för att påskynda deras utveckling som vandrar Vägen, framlägger den ideal, som människorna i världen bara undantagsvis är beredda att godtaga. Endast i den mån människan kan och vill leva läran, kan hon förstå den. Om hon inte utövar den, förblir den en stängd bok för henne. Varje ansträngning att leva den sprider ljus över den, men om läsaren inte anstränger sig, blir det inte bara så att han vinner mycket litet av den, utan han skall vända sig emot boken och kalla den värdelös.

Denna avhandling består naturligt nog av flera delar. Den gavs Västerlandet av mästaren Hilarion, en av de stora lärare som hör till den Vita Logen – en mästare som gjorde en stor insats i gnostiken och nyplatonismen, en av de stora gestalter som försökt hålla kristendomen levande. Flera av hans inkarnationer har skett i Grekland och Rom, och han är särskilt intresserad av att vägleda Västerlandet i dess medvetenhetsutveckling. Han erhöll boken, sådan vi nu har den, utan noterna, av den venetianske mästaren, en av de stora lärare som H.P.B. omtalade såsom chohaner.

Femton av de kortfattade regler, man finner i denna boks första del, och femton i andra delen, är utomordentligt gamla och skrevs på det äldsta sanskrit. Till dessa korta sentenser, som lagts till grund för lärjungens undervisning, lade chohanen andra sentenser, som nu ingår i boken och alltid skall läsas tillsammans med de förstnämnda, då de förmedlar kompletterande ideer, utan vilka läsaren skulle kunna ledas vilse. Alla reglerna i bokens båda delar, utom de trettio korta aforismerna, skrevs av chohanen, som gav dem till mästaren Hilarion. Följande uppställning visar de femton kortfattade reglerna i Första delen, såsom de förefanns i den utomordentligt gamla handskriften. Den siffra, som står före varje regel, är den ursprungliga, medan den siffra, som följer efter den, är den som uppträder i den nutida boken.

I	Döda äregirigheten.	1
II	Döda begäret efter liv.	2
III	Döda begäret efter bekvämlighet.	3
IV	Döda all förnimmelse av avskildhet.	5
V	Döda allt begär efter sinnesförnimmelse.	6
VI	Döda allt begär efter växande.	7
VII	Begär endast det som finns inom dig.	9
VIII	Begär endast det som finns bortom dig.	10
IX	Begär endast det som är ouppnåeligt.	11
X	Begär ivrigt makt.	13
XI	Begär innerligt frid.	14
XII	Begär ägodelar framför allt.	15
XIII	Sök vägen.	17
XIV	Sök vägen genom att draga dig tillbaka inåt.	18
XV	Sök vägen genom att modigt skrida framåt i det yttre.	19

Det framgår av ovanstående uppställning (som omfattar endast bokens första del) att reglerna 4, 8, 12, 16, 20 och 21 saknas i förteckningen. Detta beror på att de inte tillhör bokens äldsta del. Dessa regler och de inledande och avslutande kommentarerna är den del som tillfogades av denna större gestalt som gav mästaren den. Dessutom finns noter, som skrevs av mästaren Hilarion själv. Boken, sådan den ursprungligen publicerades år 1885, innehöll dessa tre delar: tänkespråken hämtade ur den gamla handskriften, chohanens tillägg och mästaren Hilarions noter. All detta skrevs ned av Mabel Collins, som verkade såsom det fysiska redskapet, pennan som nedtecknade det. Mästaren själv översatte boken och lämnade intrycket av den på hennes hjärna. Hans var den hand som förde pennan. Så infördes senare i tidskriften *Lucifer* under rubriken "Comments" några artiklar, som var skrivna av Mabel Collins under mästarens inflytande och som är utomordentligt värdefulla, värda att läsa och studera.

När vi nu börjar med själva boken, finner vi först följande uttalande:

Dessa regler är skrivna för alla lärjungar: Giv akt på dem.

Här göres en skillnad mellan världen och lärjungarna; detta är icke en bok avsedd för världen i allmänhet. Ordet "lärjunge" skall betraktas i två betydelser – den oinvigde och den invigde. Om vi noga läser boken, kan vi se att undervisningen i samma ord uttrycker två klart urskiljbara linjer, att varje mening har en dubbel betydelse, varav den ena är avsedd för de mer, den andra för de mindre framskridna. Vi skall försöka urskilja dessa två linjer, när vi kommer till de inledande uttalandena. Avhandlingens andra del synes vara helt och hållet avsedd för den framskridne lärjungen, men den nämnda dubbelheten är genomgående i första delen.

Många, som ännu inte kommit lärjungaskapet nära, missförstår fullständigt dessa regler och kritiserar dem ofta, som om de framhölle ett ideal, som är hårt och saknar medkänsla. Dyligt blir alltid fallet, när ett ideal framställs, som ligger för högt för läsaren. Ingen är hjälpt av ett ideal som, hur ädelt det än må vara i sig självt, icke verkar tilldragande på honom. Det är en praktisk lärdom för hur vi bemöter människor att vi skall framställa för dem bara sådana ideal som kan verka tilldragande på dem. Oavsett alla de böcker av detta slag som finns är likväl det som människan själv har med sig det som bestämmer vad hon får ut av dem och beror hennes förståelse av hennes egen förmåga att besvara de frågor som innehålls i de tankar böckerna framställer. Också fysiska ting existerar för oss bara om vi utvecklat de organ som kan gensvara på dem; därför finns det i detta nu hundratals olika slags vibrationer som träffar oss men som vi är oförmögna att märka. Sir William Crookes belyste detta mycket väl en gång, när han sökte visa hur inskränkt vår kunskap om elektriciteten är och hur stor därför möjligheten av framåtskridande i elektricitetsläran. Han sade att det skulle göra en oerhört stor skillnad för oss, i själva verket revolutionera våra föreställningar, om vi ägde organ som gensvarade på elektriska vibrationer i stället för ögon känsliga för ljusvibrationer. I torr luft skulle vi inte vara varse något, ty den leder inte elektricitet. Ett hus byggt helt i glas skulle vara ogenomskinligt, men ett vanligt hus genomskinligt. En silvertråd skulle se ut som ett hål eller en tunnel i luften. Vad vi vet om världen beror således av vårt gensvar på dess vibrationer. På liknande sätt gäller att en sanning inte är en sanning för oss, om vi inte kan gensvara på den. När vi alltså har att göra med böcker skrivna av ockultister, kan vi uppfatta deras tanke bara efter måttet av vårt eget andliga framåtskridande. Varje del av deras tanke som är för subtil eller för hög går oss förbi, som om den inte funnes där.

Mycket mer kan man få ut av denna bok genom meditation på innehållet än genom blotta läsningen. Dess största värde ligger i att den ger anvisningar för vår meditation. Välj ut en enda mening och meditera sedan på den. Hejda det lägre mentalas automatiska funktion och väck den inre medvetenhet som kommer i direkt kontakt med tanken. Man kan sålunda komma bort ifrån det konkreta mentalas bilder till omedelbar uppfattning av sanningen. Meditationen möjliggör sålunda för oss att i hjärnan erhålla en större mängd av den direkta uppfattning av sanningen som jaget har förvärvat i sina egna världar. Ändå är det så att en människa som mediterar men inte också läser eller lyssnar på en lärare, visserligen gör fram-

steg på det andliga planet men blott långsamt. Om hon därtill hade den fördelen att hon läste eller lyssnade, skulle hon skrida framåt långt snabbare. Läsning eller studium kan ställa in de studerandes hjärna så att den erhåller mer kunskap genom meditationen. Men för en människa, som bara lyssnar och läser och inte mediterar, är knappast något framåtskridande möjligt eller går det ytterst långsamt. Båda delarna måste finnas med. Mycken meditation och något lyssnande eller någon läsning för verkligen en människa framåt.

C.W.L. – På titelbladet till första utgåvan av *Light on the Path*, utgiven år 1885, beskrivs den såsom ”En avhandling skriven för deras bruk som är okunniga om den österländska visdomen och som önskar gå in under dess inflytande”. Men själva boken börjar med uttalandet att dessa regler är skrivna för alla lärjungar. Den senare beskrivningen är förvisso den riktigare, såsom bokens historia skall visa.

Som vi för närvarande äger den, dikterades den av mästaren Hilarion genom Mabel Collins – en dam som är välkänd i teosofiska kretsar och som en tid samarbetade med madam Blavatsky i redigeringen av tidskriften *Lucifer*. Mästaren Hilarion hade i sin tur fått den av sin egen lärare, den store som av teosofier ibland kallas Venetianaren. Men också han författade bara en del av den. Den har genomgått tre faser. Låt oss nu beskriva dem i tur och ordning.

Också nu är den bara en liten bok, men den första form, vari vi sett den, är ännu mindre. Det är en handskrift på palmblad, äldre än vad som kan beräknas. Så gammal är den att man även vid Kristi tid redan glömt dess ålder och dess författares namn och betraktade dess ursprung såsom förlorat i den förhistoriska urtidens dimmor. Den består av tio palmblad, och på vart och ett är bara tre rader skrivna, ty i en palmbladshandskrift löper raderna över sidans längd, inte över bredden som hos oss. Varje rad är fullständig i sig – en kort aforism – och det språk de är skrivna på är sanskrit i en arkaisk form.

Den venetianske mästaren översatte dessa aforismer från sanskrit till grekiska till bruk för sina alexandriska lärjungar, till vilka hörde mästaren Hilarion i sin inkarnation såsom Iamblichos. Han inte bara översatte aforismerna utan även tillfogade vissa förklaringar, som vi gör klokt i att taga med originalet. Om vi till exempel betraktar de tre första aforismerna, skall vi se att det stycke, märkt nummer 4, som följer dem, tydligt är avsett såsom en kommentar till dem, så att vi bör läsa den så: ”Döda äregirigheten, men arbeta såsom de äregiriga arbetar. Döda begäret efter liv, men akta livet såsom de gör som begär det. Döda begäret efter bekvämlighet, men var lyckliga såsom de som lever för lyckan.”

På samma sätt bildar reglerna 5, 6 och 7 en grupp, som följs av 8, vilken är en kommentar av chohanen – och så vidare långt in i boken. Dessa grupper om tre är inte så ditsatta av blotta slumpen utan avsiktligt. Om vi undersöker dem, skall vi finna att det är ett visst samband mellan de tre i varje sådant fall. De tre regler, som ovan fördes samman till en och samma grupp, pekar till exempel hän mot hjärtats renhet och andens stadga. Man kan säga att de anger vad människan måste göra med sig själv, vad som är hennes plikt gentemot sig själv såsom förberedelse för arbetet.

Den andra gruppen om tre aforismer (nummer 5 till och med 8) uppger att vi måste döda all förnimmelse av avskildhet, allt begär efter sinnesfornimmelse och begäret efter växande. De anger människans plikt gentemot dem som omger henne i samhället. Hon måste inse att hon är ett med andra. Hon måste vilja uppge själviska och avskilda njutningar. Hon måste döda begäret efter personligt växande och arbeta för det helas växande.

I nästa grupp om tre (nummer 9 till och med 12) får vi veta vad vi skall begära – det som finns inom oss, det som finns bortom oss och det som är ouppnåeligt. Detta är uppenbarligen en människas plikt mot det högre jaget. Sedan följer aforismer (13 till och med 16) om att begära makt, frid och ägodelar. Allt detta är begär som utrustar oss för arbetet på vägen. Nästa grupp av regler (17 till och med 20) säger åt aspiranten hur han skall söka vägen.

De regler, som nu har nummer 4, 8, 12 etc., är förklaringar och utläggningar av den venetianske mästaren. Tillsammans med de ursprungliga aforismerna utgjorde de boken sådan den

först publicerades år 1885, ty mästaren Hilarion översatte den från grekiska till engelska och gav den i denna form. Nästan genast efter att den tryckts, tillade han den ett antal synnerligen värdefulla noter av egen hand. Till denna första upplaga trycktes dessa noter på särskilda blad, vilkas baksidor var gummerade, så att de kunde fästas i början och slutet av den lilla bok som just lämnat trycket. I senare utgåvor har dessa noter insatts på sina rätta ställen.

Också den sköna lilla uppsatsen om karma, som återfinns i bokens slut, är av den venetianske mästaren och har varit införd i boken alltsedan första upplagan.

Den arkaiska sanskrithandskrift, som utgjorde grunden till *Light on the Path*, översattes även till egyptiska, och många av den venetianske mästarens förklaringar klingar mer av den egyptiska än av den indiska undervisningen. Den studerande, som i viss mån kan leva sig in i denna gamla civilisations anda, skall finna detta vara till stor hjälp i förståelsen av denna bok. De förhållanden, som omgav oss i det gamla Egypten, skilde sig i grunden från dem som råder i dag. Det är nästan omöjligt att få folk att förstå dem nu, men om vi kunde nå tillbaka till den mentala inställning man vid denna tid intog, kunde vi inse mycket som jag befarar att vi i dag saknar. Vi har för vana att tänka för mycket på dagens intellekt och trivs med att skryta om de framsteg vi gjort utöver de gamla civilisationerna. Otvivelaktigt har vi på vissa områden nått längre än de, men det finns också andra, där vi ingalunda står på deras nivå. Jämförelsen är dock kanske en smula oräddvis, eftersom vår civilisation alltjämt är mycket ung. Om vi går tre hundra år tillbaka i Europas och i synnerhet Englands historia, finner vi ett sakernas tillstånd, som sannerligen framstår som mycket ociviliserat. När vi jämför dessa tre hundra år, och därvid tar med de hundrafemtio år av vetenskapens utveckling, som spelat en så stor roll i vår civilisations historia, med de fyra tusen år, genom vilka den egyptiska civilisationen blomstrade så gott som oförändrad, ser vi genast att vår civilisation är något ganska obetydligt. Varje civilisation, som varat så länge som fyra tusen år, har haft möjlighet att pröva alla slags experiment och erhålla resultat, som vi ännu inte fått, så att det inte är rättvist att jämföra oss i vår dags början med någon av de stora civilisationerna vid dennas middagshöjd.

Vår femte underräs har på intet sätt nått sin höjdpunkt eller sin största härlighet, och när den når denna, kommer den att vara avgjort mer framskriden än alla andra civilisationer, särskilt i vissa avseenden. Den kommer att ha sina egna kännetecken, varav några kanske för oss skall te sig mindre tilltalande än de äldre civilisationernas, men på det hela taget blir det ett framåt-skridande, eftersom de i tur och ordning följande raserna är liksom tidvattnet, när vågorna sköljer in. Var och en kommer in och drar sig tillbaka, och nästa kommer litet längre in. De har alla sin uppgång, höjdpunkt och nedgång. Hos oss stiger alltjämt tidvattnet, så att vi ännu inte har den i vissa avseenden stadgade ordning man hade i de äldre civilisationerna. Vi är tyvärr än så länge långt ifrån att ha förverkligat osjälviskheten – känslan av att samhället såsom en helhet är det som främst skall beaktas och icke individen. Detta uppnåddes i somliga av de äldre civilisationerna till en grad, som skulle få det att för oss nu framstå som ett slags utopi, men å andra sidan växer vi till att besitta förmågor, som dessa äldre folk inte ägde. Det fanns i det tidiga Rom ett kortvarigt skede, då ”ingen var för partiet och alla var för staten”, såsom Macaulay uttryckte det. I ett tal till folket i Taormina sade Pytagoras att staten var mer än fader och moder, rent av mer än hustru och barn, och att varje människa alltid borde vara redo att uppge sina egna tankar, känslor och önskemål för enhetens sak – för *res publica*, den allmänna saken, som ordet ”republik” ursprungligen betyder, det gemensamma bästa eller det helas välgång, för vilket envar borde vara villig att offra sina personliga intressen. Också i England, under drottning Elisabets dagar, fanns ett skede av dylik sann patriotisk känsla och verksamhet.

Jag menar inte att hela folket i gamla Egypten eller i gamla Grekland eller någon annanstans i världen var osjälviskt. Inte på något sätt, men alla bildade människor anlade en mycket vidare syn, en syn på livet som mycket mer beaktade det gemensamma än vad vi gör. Också vi skall nå dit, och när vi gör det, bör vi förverkliga det fullare än någon av de äldre raserna och även utveckla det något utöver vad de äldre raserna gjorde.

Om vi kunde komma tillbaka till detta gamla egyptiska synsätt, skulle vi förstå *Ljus på vägen* så mycket bättre. Den studerande gör klokt i att frammana den inställningen hos sig själv, när han studerar den, så att den kan hjälpa honom att sätta sig in i hur de tänkte som studerade den i dessa äldre tider.

Det är lätt för några av oss, som genomgått den skolning som sätter oss i stånd att minnas våra förflutna liv. Jag minns min senaste inkarnation i Grekland, där jag deltog i de eleusinska mysterierna, och ett annat mycket tidigare liv, där de stora egyptiska mysterierna, varav några rester alltjämt finns i frimureriet, fyllde en viktig funktion, och detta möjliggör för mig att få ut mycket mer av böcker sådana som denna än jag hade kunnat utan ett dylikt minne. En stor hjälp fås även av intryck från det förflutna, som ger en känsla av atmosfär. Vare sig denna bok är egyptisk eller indisk, finns det ingen värdefullare ädelsten i vår teosofiska litteratur – ingen bok som bättre lönar det noggrannaste och mest ingående studium.

Som tidigare förklarats, var *Ljus på vägen* den av första av tre avhandlingar som har en unik ställning i vår teosofiska litteratur, eftersom de ger anvisningar från dem som vandrat vägen till dem som önskar vandra den. Jag minns att framlidne Swami T. Subba Row en gång sade oss att dess föreskrifter hade flera lager av mening – att de kunde tagas om och om igen såsom anvisningar för olika stadier. Först är de brukbara för aspiranterna – för dem som vandrar provlärjungaskapets väg. Sedan börjar de om igen på en högre nivå för den som inträtt på den egentliga vägen genom den port som den första av de stora initiationerna utgör. Och sedan sägs det att samma föreskrifter kan återigen, i en ännu högre mening, tagas till rättesnören för den som nått adeptskapet och tränger fram till ännu högre prestationer. För den människa, som kan förstå denna handledning i hela dess mystiska innebörd, bär den på detta sätt längre än någon annan.

Dessa böcker, som alldeles bestämt är skrivna för att påskynda deras evolution som befinner sig på vägen, lägger fram ideal, som människor i världen vanligen inte är beredda att godtaga. Även bland studerande kan det finnas somliga, som undrar över den form, vari undervisningen givits. Det enda sättet att förstå den är att taga den för given och försöka leva den. I boken *Vid mästarens fötter* sägs att det inte räcker med att säga att den är poetisk och skön; den som vill lyckas måste nämligen göra exakt såsom mästaren säger, uppfatta varje ord och taga emot varje antydning. Detsamma gäller om denna bok. Den som inte försöker leva efter läran, kommer att ständigt råka på ställen i den som förargar honom och som han alls inte håller med om, men om han försöker att leva den, kommer den innebörd han skall fatta den i att till sist klarna för honom. Varje ärlig ansträngning att verkligen leva läran kastar alltid ljus över den, och detta är det enda sätt, på vilket denna oskattbara pärla kan rätt värderas.

I dylika böcker finns mycket mer av mening än den som själva orden förmedlar. Därför är det till stor del så att varje människa får ut av dem vad hon själv har med till dem – hon har med sig förmågan att tillgodogöra sig en viss del av deras budskap och erhåller bara den delen. Att blott läsa dessa böcker, även att studera dem, räcker således inte. Det är nödvändigt att också meditera på dem. Om man väljer ut de ställen som synes något svåra – de kryptiska, mystiska, paradoxala utsagorna – och tänker och mediterar på dem, får man ut mycket mer av dem, ehuru man ofta knappast kan uttrycka det.

Jag försöker uttrycka vad jag kommer att tänka på med avseende på dessa olika punkter, vad de har betytt för mig, men jag är hela tiden medveten om att jag inte alls fullt förmedlar min mening. Jag vet att jag mycket ofta inte kan uttrycka hela den idé som finns i min tanke. När jag kläder den i ord, låter den mycket banal, och likväl kan jag för mig själv se en väldig mängd av högre innebörd. Jag ser detta kanske med min mentalkropp. Detsamma gäller på varje nivå. Utöver det vi kan inse med mentalkroppen finns det ännu mera, som kan inses bara med kausalkroppen och genom intuitionen. Vad vi än uttrycker, finns alltid något ännu djupare, som knoppas och blommar inom oss. Det är sant att människan är ett uttryck för det eviga och att intet som står utanför det eviga kan hjälpa oss, och det är denna sanning, som denna boks tre författare ständigt vidhåller.

Kapitel 2

De fyra förberedande utsagorna

Innan ögonen kan se, måste de vara oförmögna till tårar.

A.B. – Detta är den första av fyra utsagor, som beskriver de fyra förberedande kraven för den egentliga vägen. Dessa utsagor beskriver sann syn, sant hörande, sant tal och sant stående inför mästaren, det vill säga sann förmåga att tjäna mänskligheten under hans ledning.

Denna utsaga och de tre följande är avsedda för två klasser av lärjungar. Till den första klassen hör de som går provlärjungaskapets väg och således undervisas om att göra sig av med allt det som vi kallar personligheten. Dessa förberedande anvisningar är avsedda att visa dem att de måste börja med att utmönstra det lägre jaget. Till den andra klassen hör de som redan är invigda. Mer fordras av dessa. De måste göra sig av med sin individualitet, det reinkarnerande egot, så att vid vägens ände deras liv står helt under monadens ledning. Vi skall alltså se att var och en av dessa fyra utsagor kan fattas såsom berörande personligheten eller individualiteten, och att den studerande, som söker leva det de lär, uppfattar dem enligt den ståndpunkt han nått.

Det är värt att märka och minnas att dessa utsagor kan fattas enligt två alldeles olika ståndpunkter också på ett annat sätt. Dessa läror kommer från den vita logens mästare, men exakt samma utsagor göres av dem som följer livets mörka sida och övar den svarta magin, dem som vi ibland kallar skuggans eller mörkrets bröder. Det finns två sätt, på vilka ögonen kan bli oförmögna till tårar, och allt enligt hans drivkraft blir den väg aspiranten vandrar. Den ena vägen går den som strävar efter att bli en lärjunge av den mörka sidan. Han fattar denna utsaga så att den lär honom att bli fullständigt likgiltig för njutning och smärta genom att förhärda hjärtat och utesluta all medkänsla. Den som söker bli oförmögen till tårar genom att döda all känsla, vandrar i riktning mot den mörka vägen. Den människa, som vandrar den andra vägen, blir oförmögen till tårar bara vad gäller hennes egna personliga sorger. Hennes egen lägre natur rör henne inte, men hon är fullt vaken för andras känslor. Det är bara på egen risk en människa kan bli likgiltig för andras lidanden.

Vi kan ställa de båda vägarna mot varandra så här:

MÖRKA VÄGEN	LJUSA VÄGEN
1. Utestänger all känsla av sorg.	Ökar förmågan att känna, tills den svarar på varje vibration av andra.
2. Reser kring individen en mur, som utestänger alla sorger.	River ner varje mur eller hinder, som skiljer och hindrar individen att känna andras sorger.
3. Verkar i grunden sammandragande på livet.	Verkar utvidgande på livet, när individen försöker leva sig in i andra.
4. Leder till död, förintelse och avichi.	Leder till liv, odödlighet och nirvana.

Den grundläggande skillnaden mellan de två vägarna ligger i att den första hela tiden går mot avskiljande och slutar i ett tillstånd av absolut isolering, medan däremot den andra ständigt riktas mot förening och slutar i ett tillstånd av fullständig enhet.

På den vita vägen skall aspiranten stegvis utmönstra allt inom sig som han känner såsom smärta som drabbar honom själv, allt som skakar honom genom hans personlighet, allt slags sorg eller bekymmer som påverkar honom såsom berörande det personliga jaget. Han måste nå dithän att han är oförmögen att känna sorg för sitt eget avskilda intresse. I själva verket skall han sikta på att göra sitt emotionalhölje till helt och hållet ett redskap för det högre jaget,

utan något eget självständigt liv. Detta skall ha varken attraktioner eller repulsioner, varken begär eller önskingar, varken hopp eller fruktan – allt detta skall utmönstras. Detta skall inte uppfattas enligt den felaktiga föreställningen att höljet skall förstöras, utan det måste upphöra att självt svara på intryck från yttervärlden. Bara det avskilda livet måste dödas, men höljet måste behållas i mänsklighetens tjänst.

Denna förändring, som lärjungen måste göra i sin egen karaktär, visar sig bestämt i höljets konstitution. Hos den vanlige lärjungen ändrar det ständigt sina färger, men när det renas och allt avskilt liv rensas ut, förblir det ett färglöst och strålande hölje, som påverkas endast av de återspeglningar som kommer från det inre livet. Det har då ingen egen färg utan endast den som det högre jaget kastar på det. Det liknar månens spegelbild på en vattenyta – en pärlvit strålgans, vari det finns ett visst ljusspel, som knappast kan kallas färg. Denna förändring sker mycket gradvis i lärjungens emotionalkropp, medan han arbetar med den svåra uppgiften att göra sig mottaglig för sina medmänniskors alla sorger men allt mer likgiltig för allt det som drabbar honom själv. Det vore mycket lätt för honom att döda varje känsla, men att bli allt känsligare för andras känslor och samtidigt inte låta några personliga känslor komma in är en mycket svårare uppgift som föreläggs aspiranten. När han fortsätter med arbetet, finner han emellertid att hans själviska känslor stilla försvinner, allteftersom de förvandlas till osjälviska.

Lärjungen kan pröva sin medkänslas kvalitet och äkthet genom att se efter om han känner det eller ej, när andras lidande inte tränger sig på hans uppmärksamhet. Om man ser en människa lida eller om man ställs inför ett fall av grov misshandel, känner man givetvis smärta, men känner man samma smärta, när människan ifråga inte står framför våra ögon? Vår medkänsla är något synnerligen torftigt, om den väcks till liv bara vid åsynen av lidande. Skicka en människa ut i en storstad som London, och hon kanske blir fruktansvärt drabbad av det lidande hon får se omge henne. Men för henne bort från allt detta, och hon glömmer snart det elände hon bevittnat och blir alldeles glad igen. Lärjungen har att leva som om allt detta lidande vore närvarande inför honom hela tiden. Att lindra det måste vara drivkraften i hans arbete.

Ingen har nått det tillstånd, där han är mottaglig för det stora skriket av smärta som talas om *Tystnadens röst*, såvida hans motiv i livet inte är att hjälpa mänskligheten, antingen lidandet finns för hans ögon eller ej, ty detta är en lärjunges verkliga drivkraft. Det bästa sättet att göra sig av med personligheten, att bli likgiltig för egna personliga glädjeämnen och sorger, att bli oförmögen till tårar, är att låta det mentala tänka på världens sorg och sätten av avhjälpa den. Detta får det personliga jaget att intaga sin rätta plats bredvid det större jaget, den föräldralösa mänskligheten.

När lärjungen genomgår initiation och börjar utveckla buddhimedvetenheten, antar denna oförmåga till tårar en ny karaktär. Han börjar då förstå ordet "evolution", att det hos människan betyder den högre triadens utveckling. Då börjar han inse det verkliga bruket av hela lidandet och smärtan liksom deras ändamål. Han blir så småningom oförmögen till tårar, eftersom han förstår vad lidandet är värt för dem som genomgår det, eftersom han ser att, när lidandet drabbar en människa, det gör detta såsom en absolut nödvändighet för själens högre utveckling. Visserligen kan denna människa teoretiskt sett ha undvikit detta lidande, om hon hade handlat vist i det förflutna, ty det är resultatet av hennes förflutna karma, när det inte alstrats av hennes dårskap i det närvarande. Men det praktiska sättet att se på saken visar att människan varit dåraktig, valt att lära genom en dylik erfarenhet i stället för genom visdom, ty hon har inte alltid valt att följa det bästa hon vetat, och nu lider hon och smärtan ger henne visdom för framtiden och främjar därför hennes evolution.

När lärjungen inser detta, når han ett tillstånd, vari han kan beskrivas såsom ägande den fullaste medkänsla men alldeles saknande ledsnad. Känslan av ledsnad kommer in bara när medvetenheten icke är inlyst av buddhilivet. När lärjungen erfar buddhimedvetenheten, ökar hans medkänsla oerhört, men hans ledsnad försvinner. Och när han stiger högre, gör denna vidare syn honom oförmögen till tårar, eftersom han när han står inför det bittraste lidande,

som han lär sig att gensvara på och att känna inom sig, känner också dettas ändamål och mening. Han kan deltaga i lidandet till fullo men utan den minsta önskan om att det borde vara något annat än vad det är. Avsaknaden av någon önskan att slippa lidandet, innan det utfört sitt verk, kan råda endast när medvetenheten är inlyst av buddhi. Detta är det tillstånd som har betecknats såsom Kristustillståndet. Lagen är god och det högstas vilja är fullkomlig, och lidandet verkar mot ett fullkomligt mål. Därför fylls lärjungen med förnöjsamhet och tillfredsställelse. Han känner lidandet, men av sorg och grämelse känner han ingenting alls.

När lärjungen når detta stadium, har hans medvetenhet blivit en del av världens liv. Om han tänker på sig själv såsom "jag", är det såsom del av detta "jag", vari också alla andra "jag" finns. Nu finns för honom intet som är utom eller skilt från honom själv. Han identifierar sig med det enda stora livet, på vilket stadium det än må stå, så snart det behöver hjälp. Han mister helt och hållet den känsla, som är så vanlig i världen, av att somliga människor är utanför. Han är i alla och med alla.

Denna insikt om förening gör en oerhörd skillnad i den hjälp människan är i stånd att ge världen. När hon hjälper någon människa, känner hon dennas bekymmer såsom sina egna, inte såsom någon annans svårigheter, skilda från henne själv. Hon ser dem just såsom den andra gör. I stället för att bistå henne utifrån, hjälper hon henne därför inifrån. Det är en oerhörd skillnad mellan den hjälp man ger utifrån och den man ger inifrån. Den förstnämnda är tillfällig och främmande, men den hjälp som kommer inifrån ökar kraften i människans eget liv.

Lärjungen kan nå detta tillstånd endast emedan han odlat medkänslan, har lärt sig att identifiera sig med andras sorger och glädjeämnen, har gjort sitt eget liv till ett liv i gemenskap med alla. Utan detta vore denna förlust av avskildheten ouppnåelig. Den enda oförmåga till tårar som han har att känna är den som gör honom likgiltig för det som berör det personliga jaget men gör honom livligt medveten om allt som drabbar de andra omkring honom.

C.W.L. – Vår president har med avseende på bokens fyra första utsagor, som börjar med "Innan ögonen kan se, måste de vara oförmögna till tårar", förklarat att de kan fattas alldeles fel och då är lika godtagbara för svartmagikern som för oss själva. Han torde fatta dem så som om de innebure att han måste döda all känsla, bygga in sig i ett skal och stänga världens sorger och bekymmer utanför detta. Detta är raka motsatsen till den lära som ges lärjungen på den vita vägen, ty han får lära sig att öka sin förmåga att känna, tills han uppnår fullkomlig medkänsla med sina lidande medmänniskor.

Vi hör mycket talas om svartmagiker, men jag föreställer mig att icke många vet mycket om dem. Jag har mött många exemplar av denna art och kan därför påstå mig veta något om deras natur och metoder. Några av dem är mycket intressanta människor men ingalunda några trevliga bekantskaper. Det finns många olika typer, som föres under den allmänna beteckningen "svartmagiker". Till exempel de svarta i Sydafrika och Västindien och sannolikt aboriginerna i Australien utövar åtskillig svart magi av ringare slag. Den är något mycket torftigt; även de själva medger att den inte har någon inverkan på vita människor. Man har hört talas om vissa fall, vari de har lyckats med att få vita att känna sig mycket illa till mods, men man måste tillägga att detta möjliggjordes genom det slags liv dessa förde. Dylig magi beror för sin framgång till stor del på fruktan hos de människor, mot vilka besvärjelserna slungas, likväl är den verksam nog på sitt svaga sätt. Dessa primitiva människor har vissa droger, kan hypnotisera och har makt över vissa jordandar av lägre slag och liknande väsen. De förmår vålla sjukdom hos en människa eller hennes familj eller hennes boskap eller fördärva hennes trädgårdar och åkrar, så att de inte bär frukt, även om de i det sistnämnda fallet inte håller sig för goda för att ibland ge sin magi ett stöd av salpeter.

Det finns en annan kategori människor, en smula förnämre, som eftersträvar ockult makt för sina egna syften. De har lärt ett visst mått av ockultism – ibland ganska mycket – men de brukar sin makt själviskt. Med dylika medel lyckas de ofta förtjäna pengar och nå en samhällsställning och att behålla denna till sin död. Efter döden försöker de ibland fortsätta på

samma väg, men framgången blir skral, och deras planer grusas. Förr eller senare sviker allting dem, varpå de sjunker ner i ett mycket eländigt tillstånd. Ett dylikt liv innebär ett alldeles avgjort bakslag för jaget.

Ytterligare en och en mer framskriden typ av svartmagiker begär ingenting för sig själv. Han söker inte erhålla pengar eller makt eller inflytande eller något dylikt, och detta gör honom genast mycket mäktigare. Han lever ett rent och självbehärskat liv, liksom några av vårt eget folk kunde göra, men det mål han uppställt för sig är avskildheten. Han vill hålla sig vid liv på de högre planen, fri från att uppgå i Logos; han ser med fasa på det som för oss är den största sällhet. Han vill behålla sin ställning exakt sådan den är, och dessutom hävdar han att han kan göra det, att människans vilja är stark nog att motstå den kosmiska viljan till en viss grad.

Jag har mött sådana människor, och vår president, som alltid försöker rädda även de mest osannolika själar, har en och annan gång bemödat sig att omvända människor, som försatt sig i detta tillstånd, för att få dem över till vårt tänkesätt – fastän tyvärr inte med särskilt stor framgång. Hon säger ibland till dem: ”Ni vet hur det kommer att sluta. Ni känner naturlagarna alldeles tillräckligt, och ni är intelligenta nog att se vart er väg leder er. Det är visst och säkert att ni till sist måste fullständigt misslyckas. När denna manvantara är till ända, när denna planetkedja är över, kommer ni att ingå i Logos, antingen ni vill eller inte, i Logos på högre nivåer, och i vilket tillstånd kommer ni då att befinna er?”

”Det där *vet* ni egentligen inte”, svarar de. ”Likväl kan vi medge att det är vad som synes skola hända. Men vi säger er ärligt att vi inte bryr oss om det. Vi är mycket nöjda med vår nuvarande ställning; vi kan hävda vår individualitet mot varje ansträngning att draga oss in i Logos för en mycket lång tid, rentav till manvantarans slut. Huruvida vi kan behålla den därefter, vet vi inte och det bryr vi oss heller inte om. Antingen vi kan det eller ej, kommer vi att ha haft vår glanstid.”

Detta är en diskutabel ståndpunkt, och den som intar den kanske inte är just en god människa, men han behöver inte heller vara en dålig människa i den gängse bemärkelsen. Han har förvisso åtskilligt sataniskt högmod i sin konstitution, men han är inte nödvändigtvis illvillig eller ondsint gentemot människorna. Likväl är han absolut samvetslös. Den som råkade stå i hans väg, skulle han undanröja med långt mindre hänsyn än den vi skulle visa en mygga. Men med en människa, som inte stod i hans väg, skulle han kunna vara en riktigt god vän, och det finns inte nödvändigtvis någon aktiv ondska i hans konstitution. Han är inte alls ett odjur av ondska, men han är en människa som går sin egen väg och följer den till priset av allt det som för oss betyder framåtskridande. Detta är allt som vi har rätt att säga emot honom. Vi är tryggt vissa om att han kommer att sluta i en stor katastrof. Själv är han inte så säker på det, och i alla händelser är han beredd att möta den.

Som regel är dessa människor själv tillräckliga, och de misstror och föraktar alla andra. Detta är alltid vad som kännetecknar den som vandrar den mörka vägen; han har rätt och alla andra har fel. Han ser ner på alla andra. Man talar ibland om ett svart broderskap. Det finns inget dylikt. Det skulle inte kunna finnas något verkligt broderskap bland dem, men de sluter sig tillfälligtvis samman när en fara förestår eller när något hotar någon av deras planer. På sin höjd rör det sig om en mycket löslig allians, fruktansvärd bara på grund av den väldiga makt några av dem besitter. Det händer gång efter annan att det arbete, några av våra mästare utträttar för världens evolution, korsar deras banor, och då blir de fruktansvärda fiender. De kan inte röra våra mästare – jag tror att detta måste reta dem mycket – men de kan ibland få tag i en av mästarnas lärjungar, och så vålla något litet förtret eller någon besvikelse, om vi kan antaga att en mästare skulle känna besvikelse.

Grunden till alla de varningar, vi får att taga oss i akt för dessa människor, är att vi nog skall finna att de ibland försöker leda oss vilse. Madame Blavatsky, som visste åtskilligt om dem och hade en hälsosam respekt för dem, gav snarare intrycket av att de var frestande demoner, som fröjdas åt ondskan för dess egen skull. Detta torde gälla bara dem som står på

en lägre nivå. De mäktigare bland dem torde anse det alldeles ovärdigt att fröjdas åt något, men deras planer, som alltid är helt och hållet själviska, kan ibland vålla vissa människor mycken skada. De är lika lugna, självbehärskade och lidelsefria som vilken lärjunge till mästaren som helst. I själva verket är de det ännu mera, eftersom de avsiktligt dödat alla känslor. De skulle inte skada en människa bara för att göra henne illa, utan, som jag tidigare sade, för att fullfölja något eget syfte, som hennes existens hindrar, skulle de inte tveka att röja henne ur vägen. De som arbetar med att hjälpa människor i emotionalvärlden, påträffar ibland deras offer, och i de fallet sker det ofta att den som försöker hjälpa, drar på sig svartmagikerns bestämda motstånd.

För att återgå till vårt huvudämne. Det är mycket svårt att lära sig att gensvara på känslor och likväl inte låta sin personlighet visa sig på något sätt – att vara i fullkomlig sympati med andras känslor och likväl inte ha några egna. Många människor drabbas mycket av att se andra lida, men glömmer det, om de inte själva ser detta lidande. Tag till exempel många av de mer förmögna i en stad som London. När man visar dem det förfärliga elände, som råder i slummen, blir de mycket drabbade och gör genast allt de kan för just de nödlidande de får se. Ändå beger de sig sedan ut att jaga och fiska och roa sig och glömmer därvid fullständigt att det finns något elände. I sådant fall gäller sorgen bara delvis den nödlidande och beror huvudsakligen på att man själv plågas av att en annan människas lidande trängt in i ens medvetande. Detta slags medkänsla är något torftigt – det är inte alls verklig medkänsla.

När vi till fullo inser mänsklighetens lidande, förlorar vi efter hand vårt eget ur sikte. Vi glömmer att vi har personliga lidanden, emedan vi ser att mänsklighetens lidanden är så stora och vi inser att det som faller på vår lott egentligen bara är vår del av den allmänna bördan. En människa, som kan nå detta sinnestillstånd, har till mycket stor del nått utöver sin personlighet. Hon sörjer fortfarande för mänskligheten, men inte längre för sig själv. Hon har blivit oförmögen till tårar vad hennes egna glädjeämnen och sorger beträffar.

Det är ingen lätt sak att rätt betrakta andras lidanden. Presidenten och jag utredde för några år sedan frågan om hur olika människor upplever smärtan av sådant som en utomstående skulle betrakta som samma slags fysiska lidande. Vi fann att i ett ytterlighetsfall en människa led kanske tusen gånger mer än en annan och att i det vanliga livet den ene ofta kan känna smärta hundra gånger starkare än den andre. Om den ene visar tecken på att lida och den andra inte, får man inte antaga att den senare nödvändigtvis är tapprare eller mer filosofisk. Detta behöver inte vara fallet. Vi undersökte frågan om hur mycket lidande olika människor tillfogades genom fångelsevistelsens nesligheter. För somliga människor betydde dessa så gott som ingenting, för andra innebar de det mest intensiva mentala och emotionala lidande. Det är därför fåfängt att säga: ”Jag känner inte av det och det, och därför borde andra inte heller göra det.” Man vet inte i vilken grad eller i vilken proportion andra lider. Jag har funnit att mycket sådant, som inte rör mig det ringaste, likväl kan vålla andra svår smärta, medan raka motsatsen gällt andra saker, såsom till exempel obehagliga ljud, vilka ofta vållar dem som är i färd med att utveckla sina finare sinnen akut lidande. Jag såg en gång vår president i ett verkligt kvalfullt tillstånd, när en stor ammunitionsvagn skrällde förbi det hus vid Avenue Road i London, där vi befann oss. Detta betyder naturligtvis inte att hon miste kontrollen över sina nerver. Hon har ofta förklarat att lärjungen, samtidigt som han måste öka sin känslighet, också måste kontrollera sitt nervsystem, så att han utan att blinka står ut med vad slags smärta eller störning som än drabbar honom.

Innan örat kan höra, måste det ha förlorat sin känslighet.

A.B. – Lärjungen måste bli fullständigt likgiltig för andras åsikter om honom, vad gäller hans egna känslor. Om de tänker och talar väl om honom, skall han inte känna sig upplyft; om de talar illa om honom, skall han inte låta sig nedslås. Ändock får han samtidigt inte vara likgiltig för andras åsikter, såsom de påverkar de människor som hyser dem. Han skall således inte vara vårdslös med avseende på de intryck han gör på andra, ty om han stöter bort dem

genom sitt uppförande, mister han sin förmåga att hjälpa dem.

Allt medan lärjungen skriker framåt, utvecklar han psykiska krafter och blir sålunda medveten om vad andra tänker om honom. Han lever då i en värld, vari han kan höra allt som sägs om honom och kan se varje kritik i en annans sinne. Han når denna punkt, när han höjt sig över all kritik och inte påverkas av andras åsikter. Somliga människor är mycket angelägna om att utveckla klärvoajans, innan de nått detta stadium, men om de insåge detta faktum, skulle den astrala medvetenhet, som de så ivrigt begär, mista sin lockelse.

C.W.L. – Man skall inte fatta detta så att den utvecklade människa, som får höra allt annat än smickrande anmärkningar om sig själv, stålsätter sig mot känslan av irritation och säger: ”Det är för hemskt, allt det där, men jag vägrar att bry mig om det, jag ägnar det ingen som helst uppmärksamhet.” Säkerligen går hon igenom ett dylikt stadium, men mycket snart når hon ett tillstånd, där hon absolut och fullständigt inte bryr sig, när det som sägs är alldeles som fåglarnas kvitter eller syrsornas spel – det må vara en liten störning i bakgrunden, men det är också allt. Hon väljer då inte ut någon särskild syrsa för att lyssna särskilt på denna, och inte heller fäster hon sig vid tanke eller tal av någon särskild person, som säger något dumt.

Vi måste alla försöka nå det stadiet. Vi håller alltid fram det inför människor, eftersom det är våra mästars inställning och det är in i deras ”värld” vi försöker gå. De kan med rätta undra: ”Hur kan vi hoppas förvärva dessa storas inställning?” Naturligtvis kan ingen göra det genast, men vi borde sikta på det och komma så nära vi kan, och ett av sätten att göra detta – en metod som verkligen är mycket lätt – är att helt enkelt inte bry sig det ringaste om vad folk säger.

När vi förvärvat den inställningen, är nästa steg att tänka på den dåliga karma dessa människor skaffar sig genom att tänka eller tala illa oss. Vi kan då beklaga det för deras skull, och därför är det gott att vi bemödar oss om att inte ge större anledning än vi kan för enfaldiga och nedsättande anmärkningar – icke det ringaste därför att vi skulle fästa oss vid dem, utan därför att de vållar dem dålig karma som ger sig hän åt dylika.

Innan rösten kan tala i mästars närvaro, måste den ha mistat förmågan att sår.

A.B. – Lärjungen måste göra sig av med allt sådant hos sig som kan vålla en annan smärta. På de tidiga stadierna får han lära sig att ur sitt tal utmönstra allt som kan vålla smärta – icke endast hård kritik eller ovänligt tal utan även varje slags ord som sårar en annan genom att det innebär nedvärdering eller att uppmärksamhet riktas på ett fel i den andres karaktär. Visserligen innehar somliga människor en sådan ställning att det är deras plikt att ibland påpeka för en annan människa hennes fel, men det är ett misstag anse att man har rätt att tillfoga smärta, när man gör detta. När felet påpekas på ett alltigenom vänligt sätt, finns ej något inslag av sårande däri. När talet sårar, beror det på någon ofullkomlighet i pliktens utförande. Den tilltänkte hjälparen har då inte förmått att leva sig in i hur den andra människan har det. Han ger då sitt råd bara utifrån, och därför sårar det. Om han hade förenat sig med andre, försökt hjälpa och samtidigt känt såsom den andre kände, skulle han ha framkallat den andres känsla på ett deltagande sätt. Genom medvetandet om hans deltagande skulle den andre ha fått sin ädlare och vidare seende sida väckt, och då skulle rådet inte ha sårat. Om det är er plikt att kritisera en annan och ni finner att det sårar denne, se då in er själva för att finna den ofullkomlighet som vållade såret. Om vi skall mista förmågan att sår, måste den avskilda individualiteten upphöra. När vi känner oss såsom ett enda liv, blir det omöjligt att tillfoga någonting lidande, eftersom det är en del av oss själva. Vägen till att nå detta stadium i evolutionen är att börja med att steg för steg rena talet, varvid man avlägsnar de mer iögonenfallande felelen först.

C.W.L. – Den som vill nalkas mästars, måste redan ha uppgivit *önskan* att sår andra med sitt tal. Men alltjämt finns möjligheten att sår oavsiktligt och omedvetet på grund av brist på känslighet. När vi går framåt och höjer vår medvetenhet till en högre nivå, förstår vi mera hur saker och ting uppfattas av andra. De som övat meditation i många år, märker att de blivit känsligare, gjort vissa framsteg i riktning mot enheten och därför förstår människorna i sin omgivning litet bättre än de som inte gjort en dylik ansträngning. Vi hör någon fälla vad vi

anser vara en olycklig anmärkning, i god tro och utan att märka att det skulle vara något fel med det och att han skulle ha sårat någon. Vi som skärpt våra sinnen en smula genom tänkande och studium och strävan att leva det högre livet, känner instinktivt hur den tredje personen upptar anmärkningen. Vi kan se att den var olycklig och önskar att den hade givits en annan utformning.

En mästare skulle omöjligt kunna säga något som sårade en annan. Han skulle kunna finna det nödvändigt att yttra något liknande klander. Men han skulle lyckas framställa det så att människan inte sårades av vad han sade. Ibland sker det att en lärjunge finner det höra till hans plikt att handla strängt och därvid frestas genom sin egen känsla av deltagande att väja för uppgiften. Men om det högre jaget gör sitt herravälde gällande, talar han strängt, om det är absolut nödvändigt, men också lugnt, med god urskillning och utan förtrytelse.

Innan själen kan stå inför mästarna, måste dess fötter tvättas i hjärtats blod.

A.B. – Denna mening har bakom sig en mycket lång ockult tradition, som givits ut till världen på många sätt. Den har att göra med läran om offer, som alltjämt framträder hos flera religioner i olika former, även om dessa allmänt sett förlorat den ursprungliga innebörden. Det uttryck som här används sammanhänger med det som ibland kallas blodsoffer och blodsförbund, varav de underligaste spår påträffas hos de stammar som är ättlingar av mycket gamla raser.

När vi undersökte tidigare liv, påträffade vi en händelse, som kan berättas för att belysa tanken bakom blodsoffer och -förbund. För mycket länge sedan var den som nu är mästaren Morya en stor konung. Han hade en enda son; i ett senare liv H.P.B. Denne son var såsom gosse anförtrodd åt livgardets anförare, som sedan blev överste Olcott. En dag, när gossen var ensam med gardeskaptenen, störtade några sammansvurna, som tagit i sinnet att dräpa honom, in och skulle ha dödat honom, men kaptenen kastade sig emellan och räddade gossen till priset av sitt eget liv. Den unge bara chockades, men kaptenen låg döende ovanpå honom, och när blodet strömmade ur hans banesår, berörde han det med ett finger och tryckte sedan detta på konungens fötter. Konungen frågade: "Vad kan jag göra för dig, som har givit ditt liv för mig och min son?" Den döende kaptenen svarade: "Bevilja att din son och jag må tjäna dig i andra liv för alltid." Då sade monarken: "För det blod, som utgjutits för mig och min son, skall bandet mellan oss aldrig slitas." Med tiden blev konungen en mästare, och bandet mellan dem förblev oslitet och mognade till det mellan mästare och lärjunge och skall alltid vara oslitet. Genom att offra kroppens liv knöt kaptenen ett band, som gav honom det sanna liv som lärjungen vinner från mästaren.

Jag omtalar denna berättelse, eftersom den belyser en stor sanning: alldeles i samma mån som vi är starka nog att offra det som för oss är livet, att utgjuta det lägres livsblod vid det högres fötter, vinner vi egentligen livet, mister vi det icke. All utveckling av den unga mänskligheten sker genom att det lägre livet frivilligt offras för det högre. När offret bragts till fullo, befinner sig livet i stället för att ha mistats blivit odödligt. Offrets utvändiga tecken hjälpte människor att lättare förstå principen och riktade uppmärksamheten på den grundsanning som lyder att det först är när det lägre livet offras för det högre, som det finner meningen med sin utveckling. På denna sanning byggde ursprungligen de offer som förekommer i många religioner, och detta är hur det som kallas blodsbånd i själva verket knytes. Det lägre livet offras för det högre livet, och det högre mottager det lägre och lyfter det genom det band som aldrig slites.

Lärjungen måste tvätta sina fötter i hjärtats blod. Han måste bringa ett fullständigt offer av allt han älskar och värdesätter, av allt som synes honom vara själva livet, men han mister detta endast för att finna sitt högre liv. Det är vanligen inte en faktisk blodsutgjutelse som erfordras, även om en dylik ibland blir nödvändig. Symboliskt är det en blodsutgjutelse alltid för lärjungens vidkommande, eftersom han känner förlusten. Han offrar egentligen det som för honom är livet, och det synes honom som om han gäve upp det fullständigt utan någon möjlighet att i framtiden återvinna det. Det stora provet på fullständigheten av lärjungens

offer göres för att det stå klart huruvida själen är stark nog att kasta sig frivilligt in i intet, att fullständigt tömma ut hjärteblodet utan något hopp om belöning. Om lärjungen icke är stark nog för att göra detta, är han icke redo att stå inför mästaren. Men om han kan fullständigt kasta bort allt som han känner såsom sitt liv, så bär hela det förflutna och lagens sanning vittne om att han skall återfinna det livet i ett starkare och högre liv än det han gav. Det är först när offret bragts, som lärjungen befinner sig i det högre livet och står inför mästarerna. Då är graden av hans styrka vidden av hans makt att bringa offret utan att känna det.

C.W.L. – Innebörden av detta yttrande är att den människa, som vill stå inför mästarerna, måste ha offrat det lägre livet för det högre. Själens fötter, personligheten på jorden, måste tvättas i hjärtats, emotionernas, blod, innan det högre livet kan vinnas.

Detta är en allmän livslag. Det lilla barnet finner stort nöje i sina leksaker. Snart växer det ifrån sina leksaker, lägger dem åt sidan för att vinna skicklighet i en mognare ålders sysslor. När ynglingen går på universitetet, avstår han mången gång från någon idrott i friska luften, som han mycket hellre skulle föredraga, för att arbeta med sina böcker. Vid andra tillfällen får han lägga åsido något han gärna ville läsa för att traggla med grekiska verb eller annat skenbart ointressant och föga användbart studium. Om han tränar sig för kapplöpning eller rodd, måste han offra avnjutandet av goda middagar och leva ett enkelt och disciplinerat liv, tills tävlingen är över.

På den ockulta vägen betraktas många nöjen, som sammanhänger med den yttre världen, såsom slöseri med tid. Det kan förekomma sådana fall, där det blir en verklig ansträngning att avstå från dem, när det högre livet kallar och aspiranten svarar på kallelsen till ett visst pris för den lägre naturen. Då måste han lägga bort det lägre för att kunna få det högre, men senare har det lägres dragningskraft fullständigt försvunnit. När en människa till fullo förverkligar det högre, upphör det lägre helt enkelt att existera för henne, men i många fall måste hon lägga bort det lägre, innan hon faktiskt inträtt i det andliga livets härlighet och glädje och skönhet.

Jag har känt många, som hade goda tillfällen men som ryggade tillbaka just där och misslyckades, emedan de icke var redo att ge upp allt det som de tidigare njutit av och skenbart få intet i utbyte för det. Ibland är en människa rädd för att släppa något visst innan hon kan gripa tag om detta andra, och därför håller hon fast vid det lägre. Men detta tillfredsställer henne inte, eftersom hon har fått syn på något högre. Att ge upp allt när mästaren kallar – man undrar om man skulle kunna göra det. Man har alltid trott och hoppats att man skulle, men när det sedan verkligen gäller, kan man då göra det fullt och glatt? Många har arbetat i årtal och undrar varför de inte lyckas, varför de inte är bland dem som mästaren kan draga mycket nära till sig. Orsaken är alltid densamma; det är personligheten i någon form, som håller dem tillbaka. Detta uppgivande av allt är inte något som man gör med ständiga återfall – ena dagen uppgivande och nästa dag försök att behålla – och icke heller är det något man gör med stolthet, med en pose av ”jag har givit upp allt.” Detta är alldeles orätt inställning. Man skall göra det som något självfallet och med glatt humör. Den som skall lyckas känner att det inte finns något annat för honom att göra än det stora uppgivandet, när den tiden är inne.

Red.:s förklaringar

Sidan 5, rad 6 nedifrån: ”drottning Elisabets dagar”. Elisabet I regerade åren 1558–1603.

Sidan 7, raderna 11-12: ”De måste göra sig av med sin individualitet, det reinkarnerande egot, så att vid vägens ände deras liv står helt under monadens ledning.” Detta uttalande av Annie Besant bör tillrättaläggas, eftersom den oklara och missvisande terminologi, som hon här använde, medför begreppsförvirring och därigenom missförstånd. Teosoferna hade icke något begrepp om monaden–uratomen såsom det alltid bestående, oförstörbara och oförlorbara, nödvändiga materiella underlaget för individens självmedvetenhet och självmedvetenhet. Termen ”monaden” brukade teosoferna i stället felaktigt om tredjetriaden och dess väktare, Protogonos, så även här. Termen ”egot” (”ego” betyder ”jag” på både grekiska och latin) brukade teosoferna på motsvarande sätt om andratriaden, men även specifikt för

kausalhöljet, eftersom det är detta hölje, som möjliggör monadens jagmedvetenhet, självmedvetenhet i människoriket. Detta dubbeltydiga bruk av termen "ego" måste ge upphov till begreppsförvirring, liksom det även gjorde hos Alice A. Bailey (se den på denna hemsida publicerade skriften *Ljusteknikens grunder, del sju*, kapitel 7.26, "A.A.B. sammanblandar kausalhöljet med andratriaden"). Det är riktigt att lärjungen vid fjärde initiationen, då han blir ett 46-jag, måste göra sig av med kausalhöljet ("egot" i den trängre betydelsen), men andratriaden måste han behålla, ty med hjälp av dess lägsta enhet, mentalatomen, formar han genast ett nytt kausalhölje av idel mentalatomer. Avskilja andratriaden (alltså "egot" i den vidare betydelsen) kan monaden först vid femte initiationen, då den blir fulländat 45-jag och därmed flyttar över till tredjetriaden. Att komma under "monadens ledning" kan här bara betyda att 46-jaget, sedan han befriat Augoeides från hans uppdrag, i stället tar ledning av Protogonos, det 44-jag tillhörande devaevolutionen, som förvaltar tredjetriaden tills människomonaden såsom nyblivet tredjejag kan ta den i besittning.

Sidan 7, rad 9 nedifrån: avichi (sanskrit: "det våglösa"), monadens skiljande från dess triader och därmed från dess förmåga av förnimmande tillvaro, svartmagikerns slutliga öde. Involverad i en ny förstatriad, får monaden därefter börja om evolutionen från mineralriket.

Sidan 8, rad 15 nedifrån: "den högre triadens utveckling". Därmed menas monadens utveckling i och genom andratriaden. Detsamma gäller "själens högre utveckling" tre rader längre nere.

Sidan 8, rad 3 nedifrån: "buddhilivet ... buddhimedvetenheten" betyder essentialmedvetenheten, 46-medvetenheten.

Sidan 10, rad 7-9: "Han vill hålla sig vid liv på de högre planen, fri från att uppgå i Logos; han ser med fasa på det som för oss är den största sällhet." Med "Logos" menade teosoferna något slags högre kollektivväsen, såväl "Planetlogos", alltså planetariska kollektivväsendet från och med värld 46, eller "Sollogos", solsystemiska kollektivväsendet från och med värld 42.

Sidan 11, rad 12 nedifrån: "Det skulle inte kunna finnas något verkligt broderskap bland dem". Laurency kommenterar och kritiserar denna åsikt i *Människans väg*, 9.215.3.

Sidan 13, rad 6: "astrala medvetenhet" syftar på objektiv medvetenhet i emotionalvärlden.

Sidan 14, rad 9: "Men om det högre jaget gör sitt herravälde gällande"; hylozoiskt skulle detta uttryckas så: "Men om monaden, centrad i andratriaden, gör sitt herravälde över förstatriaden gällande".

PSYKOLOGISK KOMMENTAR

I

Detta arbete är psykologiskt. Det består i att göra ett antal noga bestämda psykologiska ansträngningar avsedda för ett särskilt ändamål. Envar har en psykologi likaväl som en kropp. Arbetets ändamål är att lyfta en människa upp från den psykologiska grund hon vilar på. Låt oss försöka tala om detta.

Envar medger att han har en kropp, som kan befinna sig i ett bättre eller sämre tillstånd. Kroppen är ett föremål för sinnena, och som ni vet är vi alla böjda för att anse verkligt endast det som sinnena visar oss. Men envar har även en *psykologi*. Detta medger folk inte så lätt, ty de kan inte se eller beröra egen eller andras psykologi via de yttre sinnena. Vidare är en människa vanligen i synnerhet ovillig medge att hon själv har ett särskilt slags psykologi. Ett särskilt slags kropp – ja. En psykologi – nej. Hon medger att hennes kropp kan befinna sig i ett felaktigt tillstånd – men inte hennes psykologi. Ett resultat av detta är att det icke sällan sker att en människa i arbetet inte vet var eller i vilken riktning hon skall anstränga sig. Om arbetet bestod av ett antal fysiska övningar, skulle envar veta var och i vilken riktning han skulle anstränga sig, och om någon övade felaktigt, skulle man se att han gjorde det och rätta honom. En människa skulle då veta vilka framsteg hon gjorde efter det antal fysiska övningar hon kunde rätt utföra, och hon skulle också känna tillfredsställelsen av att kunna göra fler än andra och så vidare. Som ni vet finns det skolor som ägnar sig bara åt kroppen. Det är de skolor som hör till första vägen – den väg som människa nummer ett vandrar. Att behärska kroppen genom att utveckla viljans makt över kroppen är målet. Fakiren, som sitter med armarna utsträckta i årtal, är ett exempel. Han utvecklar viljans makt över kroppen. Men i sig är detta värdelöst. I vissa fall kan han intagas i en skola av ett annat slag, hans armar om möjligt föras ner med våld och han få en undervisning som utvecklar honom psykologiskt. Han äger viljans makt över kroppen men ingen förståelse, och vilja utan förståelse är värdelös eller rentav sämre än värdelös. Och en dylik människa, som är alldeles okunnig och dum, kan ”kristallisera” genom sin blotta ansträngning – det vill säga ingenting kan förändras hos henne och hon förblir beständigt okunnig och dum, antingen hon intas i en annan skola eller ej. Men dylika exempel visar oss en sak. De visar oss vilket mått av *ansträngning med en själv* som är möjligt hos österlänningar, och detta kan hjälpa oss att förstå varför esoterisk undervisning alltid kommit från Österlandet. Nu är det så att denna lära, som vi börjar förstå här, inte hör till första vägen, fakirens väg, eller andra vägen, som är munkens väg, eller tredje vägen, som är yogins väg. Den kallas fjärde vägen, och jag skall snart ange ett av de viktigaste kännetecknen på fjärde vägen, men jag skall här säga att ett av dess allmänna mål är att förena Österlandets visdom med Västerlandets vetenskap. Men dess utgångspunkt vad individen beträffar är *psykologisk*, inte fysisk, och som nyss sades, är dess mål att lyfta en människa upp från den grund hon vilar på. Det vill säga dess mål är att förändra en människa icke fysiskt utan psykologiskt. De ansträngningar, som krävs i det personliga arbetet, är inte i första hand fysiska, även om sådana har sin plats, utan psykologiska ansträngningar, varav den första är *själviakttagelsen*. Att iakttaga sig själv är en psykologisk ansträngning, och det är bara genom att iakttaga sig själv som man blir medveten om att man har en psykologi. Ni vet alla att detta inte är en lätt ansträngning att göra. Den är långt svårare än en fysisk ansträngning, såsom att göra kroppsövningar eller diska grytor och kastruller eller blanda betong eller skriva maskin eller vad som helst annat som avser den yttre, synliga världen, som ligger i rummet och som vi först måste förhålla oss till. Men kom ihåg att envar av oss lever i två världar, en yttre, synlig och rumslig och en inre, osynlig och icke-rumslig. Vår kropp befinner sig i rummet men inte vår psykologi. Men till skillnad från djuren är vi så skapta att vi kan skåda utåt, i den synliga världen i rummet, där vår kropp står, och inåt, i den osynliga världen, där vår psykologi står. Och liksom vi alltid befinner oss någonstans i yttervärlden, så befinner vi oss alltid någonstans i den inre världen. Tanken i arbetet är just den att liksom vi kan ändra var vi

står i yttrevärlden med en fysisk ansträngning, så kan vi ändra var vi står i den inre världen genom en psykologisk ansträngning. Och liksom en människa kan befinna sig på ett bättre eller sämre ställe i yttrevärlden, kan hon befinna sig i ett bättre eller sämre tillstånd i den inre världen. Men eftersom det är svårt att skåda in i den inre världen och se vad slags tillstånd man befinner sig i, går folk liksom med på att befinna sig *i vilket tillstånd som helst* i det inre, även om de aldrig för ett ögonblick skulle gå med på att befinna sig *var som helst* i det yttre.

Låt oss försöka uppfatta vad det innebär att envar av oss har en psykologi och att det är nödvändigt att iakttaga denna. Vår psykologi är från en synpunkt betraktad var vi befinner oss och vad vi ofta besöker i denna inre värld. Liksom vi i yttrevärlden bor någonstans och har för vana att besöka vissa ställen, så gäller detsamma i den inre världen: vi bor någonstans och har för vana att besöka vissa ställen där också. Skillnaden består i att vi i den inre världen inte har att göra med *ställen i rummet* utan med *psykologiska tillstånd*. Liksom det är er kropp, som sätter er i förbindelse med ett fysiskt ställe, så är det er psykologi som sätter er i förbindelse med ett psykologiskt tillstånd. I varje stund befinner ni er någonstans fysiskt sett och någonstans psykologiskt sett. Yttre iakttagelse visar er var ni befinner er fysiskt sett, inre iakttagelse – det vill säga själviakttagelse – visar er var ni befinner er psykologiskt sett. Att befinna sig i ett psykologiskt sett dåligt tillstånd är som att sitta dyster och trumpen i ett mörkt hörn av rummet, när man lätt kunde flytta sin sittplats till ett ljusare ställe. Att i arbetet öva själviakttagelse är att göra sig medveten om var man för stunden *psykologiskt sett* befinner sig och därmed kunna byta ställe. Det leder till *självmедvetenhet*, som hör till det tredje medvetenhetstillståndet, det tillstånd där hjälp kan nå oss. *Var man psykologiskt sett befinner sig* i en given stund är *vad man är* i den stunden, såvida man inte är medveten om det och i sitt inre skiljer sig från det. Om man identifierar sig med alla sina inre tillstånd, med sina negativa känslor och nedslående tankar med mera, såsom folk gör i livet om de alldeles sover, så gäller att *var* man psykologiskt sett befinner sig är *vad* man i den stunden är. Man är då det tillstånd som man för stunden befinner sig i. Själviakttagelse är inte någon enformig övning, som man förväntas utföra därför att någon säger åt en att göra den. Det är en akt av praktisk intelligens. Det är lika praktiskt intelligent som att lägga märke till hur och var man kör, när man sitter vid ratten i en bil. Om man aldrig iakttar något inom en själv, så blir det så att man aldrig undgår obehagliga tillstånd inom en själv och därmed upprepar sitt liv dag och ut och dag in och alltid hamnar i samma tillstånd och dessutom tror att ens inre tillstånd är normala och naturliga och de enda möjliga och tar dem för givna. Då förväntar man sig att livet skall förändras, inte man själv. På så sätt vill man inte tro att man alls har någon *psykologi*, i betydelsen av ordet ”psykologi”, även om man medger att man har en kropp, som har sina egna utmärkande drag. Ni vet vad detta arbete lär om mekaniska livet – hur det händer – vilket mörkt ställe i världsalltet vi lever på och så vidare. Likväl är det nog så att ni alla anser att det som händer just nu är något alldeles särskilt.

Ingenting är nyttigare eller mer intressant än att plötsligt rycka upp sig och iakttaga *var man befinner sig i det inre* och *vart* man är på väg. Om man gör detta, börjar man se vad slags psykologi man har och vilka tendenser som hör till den och vad den binder en samman med. Man börjar då märka vad det är man håller på med i sitt inre. När man kan se allt detta icke såsom sig själv – icke såsom ”jag” – utom såsom ens *psykologi*, kan man börja skilja sig från det och därmed förändra det. Men om man inte alls kan medge att man har en *psykologi* och om man säger ”jag” om varje tillstånd den leder en till, så kan man inte komma någon vart.

Låt oss nu byta synvinkeln en smula. Låt oss föreställa oss ett samtal enligt följande villkor. Låt oss antaga att någon i arbetet säger till er: ”Jag har svårt för att iakttaga mig själv och kan egentligen inte förstå i vilket avseende jag har en psykologi.” Ni säger till honom: ”Nåväl, du tycker inte om X, eller hur?” Han svarar: ”Nej, det gör jag förstås inte. Han är mycket orättvis.” Ni säger: ”En del tycker om honom.” Han svarar: ”Det angår inte mig. Jag tycker inte om honom.” Ni säger: ”Ja, det ingår i din psykologi, har något att göra med vad du

mekaniskt tycker illa om.” Han svarar: ”Jag kan inte hålla med dig. Jag tycker illa om X, och därmed basta. Det har ingenting med min psykologi att göra. Det är ett faktum.” Ni säger: ”Uppriktigt sagt är det en del som tycker att du är orättvis.” Han svarar: ”Men det där är ju befängt. Om det finns något, som jag kan vara fullständigt säker på, så är det att jag alltid är rättvis. Och det har jag alltid varit.” Ni säger: ”Det kanske det finns, men hur som helst finns det något att iakttaga här.” Han svarar: ”Jag förstår inte vad det är för något som man skall iakttaga. Det är klart som dagen för mig. Och jag tycker att du är mycket orättvis, när du kallar mig orättvis. Sanningen att säga är det *du*, som mycket ofta är orättvis.” Ni säger: ”Jag är inte orättvis. Det är det sista jag någonsin är eller vill vara. Det är faktiskt så att folk ofta säger att jag är rättvis. Det är tydligt att du inte förstår mig.” Han svarar: ”Och det är tydligt för mig att du inte förstår mig.” När vi kommit så här långt, är det nog bäst att vi avbryter detta tänkta samtal. Tror ni att det inte finns någon ”psykologi” i detta? Båda tänkta människorna är i färd med att bli upprörda, och ingen av dem inser tydligen att personlig *psykologi* spelar in i den situation som uppstått mellan dem och orsakat den. Ingen av dem iakttar att han har en omhuldad bild av sig själv såsom rättvis. Ingen av dem inser att han talar genom den falska personligheten och ingen av dem inser att han ljuger. Låt oss här lägga märke till en sak: *när vi vet att något om oss sagt är sant och medger det för oss själva, kan en anklagelse aldrig uppröra oss.* Det kanske gör oss sorgsna. Upprördhet härrör huvudsakligen från den falska personligheten, inbillade skenjag och föreställningar om en själv – jag avser upprördhet, som handlar om en själv och hur människor behandlar en och vad de säger till en. Den kommer av att vi tillägger oss själva vad vi inte har, av att vi inbillar oss vara vad vi egentligen inte är. Och är i detta sammanhang inte vår känslighet för varje slags kritik eller klander ett klart bevis för att vi förutom en fysisk kropp också har en *psykologi*? Och är inte denna vår osynliga psykologi verkligare för oss och en allvarligare källa till lidande än vår synliga kropp, utom när denna lider av stark smärta?

Låt oss nu teckna några resultat av detta typiska samtal vi har föreställt oss. De båda samtalande är förnärmade av att ha kallats orättvisa. De har faktiskt reagerat såsom vi själva skulle ha reagerat. Vi utgår från att båda är i arbetet och att båda nu är negativa. Vad kommer nu att hända *psykologiskt* sett? De kommer nu att börja rättfärdiga sig själva. Ni vet att en av de särskilda ansträngningar, vi får lära oss att göra i vårt personliga arbete, är ansträngningen mot självrättfärdigande. Självrättfärdigande är ett invecklat och mycket intressant inre och yttre ljugande, en process varigenom vi ger oss själva rätt. Det hör till vår psykologiska nivå – till vårt varas nivå – och är en av de faktorer som håller oss kvar på denna nivå. Negativa känslor, självrättfärdigande och identifiering hör till alla de ting som håller oss kvar på vår nivå och som vi alltså i praktiken måste göra ansträngningar emot i det arbete vi fått lära oss. Dessa ting håller oss kvar på den psykologiska grund vi vilar på. De hindrar all förbättring, all utveckling av oss själva. Det är därför de särskilt nämnes och definieras såsom de ting man måste bekämpa. Ni får inte tro att det är *orätt* att rättfärdiga sig själv bara därför att arbetet säger det. Det är inte orätt i någon moralisk bemärkelse, utan det är *värdelöst* i arbetet med en själv, alldeles som det är *värdelöst* att vid brödbak blanda cement i degen. Visst tar det tid innan vi själva börjar inse varför arbetet nämner de särskilda företeelser vi måste göra ansträngningar emot. Men om ni säger: ”Jag får inte rättfärdiga mig själv, eftersom arbetet säger att jag inte får göra det”, så kommer ni ingenvart, eftersom ni då inte gör något inifrån er själva, inifrån er egen förståelse – och *att arbeta inifrån sin förståelse är ett av de viktiga kännetecknen på fjärde vägen.* När ni klart, på grundvalen av er egen själviakttagelse, inser att självrättfärdigandet håller er kvar där ni är och är en process som leder till detta kvarhållande, så att ni alltid har rätt på bekostnad av all utveckling av er själva, och om samtidigt ert mål är att förbättras eller utvecklas, så har ni långt större makt att hejda det, ty då förstår ni och vill göra det på grundvalen av denna er egen förståelse. Ni inser då det *goda* som detta utträtt för er själva. Det blir då möjligt att göra rätt ansträngning. Ty om ni alltid vill ha rätt, kommer ni

aldrig att ha fel, och om ni aldrig har fel, kommer ni aldrig att utvecklas. Känslan av att alltid ha rätt är ett hinder på vägen till all förbättring, all utveckling av en själv.

Låt oss nu antaga att de två tänkta människorna låter det mekaniska själv rättfärdigandet pågå ohindrat och att ingen av dem iakttar att det verkar hos dem utan att båda är helt identifierade med det, helt engagerade i det, faktiskt helt och hållet tycker om det och njuter av det, utan någon tillstymmelse till självinsikt. De börjar då att bygga inom sig det som kan kallas ett *negativt system* mot varandra. Så snart detta börjar mellan två människor, är det mycket svårt att rätta till förhållandet mellan dem. De minns då bara obehagligheter om varandra, ty när en människa hyser negativa känslor om en annan, framkallar hennes minne genom associationer bara obehagligheter, som själv rättfärdigandet gör ivrigt bruk av. Och så kommer det att pågå, liksom det gör i mekaniska livet, utan hämning inifrån men spärrat av yttre ting såsom fruktan för lagen, fruktan för förtal, fruktan för andras missaktning och förlöjligande och så vidare – kort sagt, av de yttre hämningar som styr människor och som, om de avlägsnades, skulle förvandla dem till helt andra slags människor. Ni vet vad som sker i krig. Ni vet vad det kan bli av människor, om de yttre spärrarna avlägsnas.

Antag nu att dessa två tänkta människor genom arbetet har vissa inre hämningar och inre spärrar redan utvecklade hos sig och att envar av dem i ett visst ögonblick tar sitt förnuft till fånga – jag menar, vaknar upp en smula, blir mer medveten och övergår till arbetets skenjag och börjar iakttaga sig själv inifrån insikt om arbetet och dess inflytanden, vilka är alldeles olika det mekaniska livets inflytanden. Hon märker då att hon rättfärdigar sig själv. Hon märker att hon ifråga om den andra människan minns bara obehagligheter och ingenting behagligt, vilket minst sagt är orättvist. Hon tänker på vad hon fick höra av den andra människan och vad hon själv sade. Hon söker i detta särskilda minne, som bildas i människan av medveten självakttagelse till exempel av tillfällen i det förflutna när hon själv var orättvis och finner även flera dylika, som hon lagt märke till. Plötsligt faller all förtrytelse och harm bort från henne. Hon försvarar inte längre den falska uppfattningen om henne själv, de felaktiga bilderna av henne själv. Hon ser sanningen – att hon ofta är orättvis. Nu är det så att själv rättfärdigandet inte kan verka i närvaron av insedd sanning. Det är det ständigt pågående ljugandet, som håller den stora centrala lögnen i oss vid liv – det vill säga den falska personligheten. Låt oss nu antaga att dessa två människor möts nästa dag. De inser då genast, utan att säga ett ord, att de var och en för sig har arbetat med sig själva, och att hela saken är över. Den finns inte längre i det förflutna. Den är utplånad. De är båda fria.

Allt det som vi nu har talat om är *psykologi* och *psykologiskt arbete med en själv* enligt denna undervisning och dess psykologiska metod med avseende på dess tillämpning på en själv.

II. – OM VARA

Del I. – I kväll skall vi återigen tala om kunskap och vara. Kan ni minnas något som sades om kunskap och vara? Låt mig påminna er om att denna lära som vi studerar säger att det hos människan finns två sidor, som måste utvecklas under det att hennes förvandling gradvis framskrider: kunskapens sida och varats sida. Ni har många gånger hört sägas att ni först främst måste förvärva *kunskap* om detta system och att detta kräver tid och ansträngning. Men det leder till en bestämd utveckling av kunskapen och bör samtidigt leda till en utveckling av självkännedomen, om människan arbetar. Det är inte svårt att förstå att det finns olika nivåer av kunskap. Men det är inte så lätt att förstå att det finns olika nivåer av vara. Låt oss ännu en gång söka förstå vad *vara* är för något. Vanligen förväxlar människor *tillvaro* med *vara*. En sten är till, en växt är till, en människa är till, men deras tillvaro är ändå olika sinsemellan. Det är här varats idé kommer in. Till exempel är en stens vara, en växts vara, ett djurs vara, en människas vara och gudomen alla på olika nivåer. Någots vara är alltifrån dess begynnelse, men dess tillvaro är alltifrån dess födelse, och avlelsen sker före födelsen. Låt oss betrakta djurs vara. Alla djur har tillvaro alltifrån födelsen. En häst är till, en hund är till, en ko är till.

De har alla tillvaron gemensam. Men en hästs vara, en hunds vara och en kos vara är sins-
emellan alldeles olika och är inte alltifrån födelsen utan alltifrån avlelsen.

Låt oss nu vända blicken mot människan. Människan skiljer sig från djuren. Hennes vara kan
avgjort utvecklas. Hon föds såsom en självutvecklande organism och är därmed ofullständig,
står på en lägre nivå av vara än hon genom sin skapelse var ämnad. Djur är fullständiga. Till
skillnad från djurens sträcker sig människans uppfostran över en mycket lång tid, under vilken
hon *förvärvar* mycket i sitt vara – genom uppfostran, skolning, hämning, vana. Detta är en
grund till att en viss människas vara inte är detsamma som en annan människas. Vi kan förstå
att en viss människas kunskap inte befinner sig på samma nivå som en annan människas. Men
vi inser inte lika klart att även varats nivå kan vara en annan. Från denna undervisnings
ståndpunkt skall mänskligheten icke uppfattas såsom en och densamma. Människor är icke
desamma med avseende på varat. I denna undervisning är begreppet *människa* indelat i till att
börja med sju kategorier. Människa nummer ett har sitt tyngdcentrum i sina instinkter och
rörelser, människa nummer två har tyngdcentret i sitt känsloliv och människa nummer tre i sitt
tankeliv. Dessa tre kategorier utgör den mekaniska mänskligheten, mänsklighetens yttre krets,
där individerna ej förstår varandra. Som ni vet kallas denna språkförbistringens krets, Babels
krets. Sedan kommer människa nummer fyra, vilkens tyngdcentrum inte ligger särskilt i
instinkt-rörelsecentret, känslolivet eller tankecentret utan är så att säga fördelat mellan dem.
Detta är den *balanserade* eller *jämnt avvägda* människan, hos vilken utvecklingen inte längre är
ensidig och hos vilken uppvaknandet börjat. Därefter kommer den medvetna mänsklighetens
krets: människor nummer fem, nummer sex och nummer sju, och dessa är människor som
genomgått olika grader av förvandling, pånyttfödelse eller utveckling – kort sagt förvärvat en ny
medvetenhet. Dessa sju indelningar av allmänbegreppet ”människa” innebär sju grader eller
kategorier av vara. Låt oss betrakta människorna nummer ett, två och tre. De hör till den
mekaniska mänsklighetens, den ”sovande mänsklighetens” krets, men de uppvisar sinsemellan
många skillnader med avseende på sitt vara. Individerna av alla tre kategorierna kan leva bara
under mekaniska livets inflytanden – det vill säga A-inflytanden, nämligen inflytanden som
mekaniskt uppstått i livet under det historiska skeendets lopp, alltifrån det förflutna, genom
seder och bruk, genom tingens allmänna gång. Men några individer kan påverkas av både A-
och B-inflytanden. Jag påminner om att B-inflytandena inte bildas av det mekaniska livet utan
kommer in i detta utifrån, från den medvetna mänsklighetens krets. Evangelierna kan tagas
såsom ett exempel på B-inflytanden. Somliga människor kan påverkas mer av A- än B-
inflytanden, andra mer av B- än A-inflytanden. Några kan rentav ha kommit i kontakt med C-
inflytanden – nämligen med någon som hör till mänsklighetens medvetna krets, någon som
blivit pånyttfödd, förvandlad, såsom lärjungarna, som stod i förbindelse med Kristus. Några kan
redan vara på väg att bli människa nummer fyra. Alla dessa olika tillstånd betyder olika nivåer
av vara. Kanske ni har märkt att idén om varats nivå hos en människa alltid ingick i det religiösa
tänkandet och betraktades såsom viktigare än något annat. Varats nivå hos ett helgon skilde sig
från den hos en syndare. Goda människor, dåliga människor, onda människor, sannfärdiga
människor, lögnare, uppriktiga, tålmodiga, hycklare, självrättfärdiga, fåfänga människor och så
vidare – hithörande beteckningar avsåg alltid *varats* sida, icke *kunskapens* sida hos en
människa. Nuförtiden tycks människor ha kommit att anse det *inte ha någon betydelse vad en
människa är* i jämförelse med *vad hon vet*. De anser rentav att en människa med ett brottsligt
vara kan vara en stor tänkare, en stor vetenskapsman, en stor konstnär eller en stor författare.

* * *

Del II. Låt oss nu övergå till *kunskapen* i detta arbete och dess förhållande till vårt vara. Detta
arbete ges ut såsom kunskap och som sådan måste man lära det, liksom gäller för alla andra slag
av kunskap. Men detta arbete kommer från högre intellekt. Det är inte vanlig kunskap. Det är
kunskap om förvandling, liksom evangelierna är kunskap om pånyttfödelse, och det gör ingen

skillnad om vi kallar det förvandling eller pånyttfödelse. Det är kunskap, som härrör från dem som uppnått fullständig inre utveckling och genom sitt vara växande och förvandling nått det medvetenhetstillstånd som kallas objektiv medvetenhet. Den kunskap som detta arbete lär måste stegvis bli er kunskap – det vill säga ni måste först och främst *veta* den kunskap arbetet lär, och detta kräver tid och ansträngning. Men eftersom denna kunskap härrör från en nivå av mänskligheten långt ovanför vårt vara nivå, blir den fullständiga *förståelsen* av denna kunskap icke möjlig förrän vårt vara nivå motsvarar den kunskapsnivå på vilken arbetet undervisar. Som ni vet, är det nödvändigt att kunskapen och varat förenas, innan *förståelsen* uppstår därav. Fördenskull måste denna kunskap som ni studerar *tillämpas* på ert vara – och ni skall säkerligen inte tillämpa den, om ni inte värderar arbetets ideer. Det är nödvändigt att kunskapen och varat utvecklas parallellt. Det vill säga ni måste arbeta med ert vara i enlighet med den kunskap, vari ni undervisas, för att höja ert vara nivå. Med den nivå av vara ni för närvarande äger kan ni *förstå* arbetets kunskap till en viss del. Om ni har något *gott* i ert vara, kan ni *förstå* något av detta arbete och inte bara *veta* det. Det finns i arbetet ett talesätt om att man måste äga guld för att få guld. Detta avser godleken av det vara en människa äger. Om det finns gott hos henne, har hon redan en smula guld. Ingen kan *förstå* utöver sitt vara nivå.

Ni inser nu varför en människa med ett dåligt vara, en urartad människa, en inbiten lögnare, sedligt fördärvad, en brottslig och så vidare inte kan *förstå* detta arbete och ni inser också varför det sägs om nya människor, som kommer in i detta arbete, att de måste stå på den gode husägarens nivå. Men utöver denna förutsättning måste de också vara människor som söker något, människor som inte tror på det mekaniska livet och som anar att det måste finnas något annat, någon mening med deras tillvaro på denna planet.

* * *

Del III. – Så mycket har sagts i denna lära om varat att det är omöjligt att tala om allt detta på en och samma gång. Låt mig nämna något som sades om varat och som intresserade mig mycket, när jag hörde talas om det första gången. Det som sades var: *Ditt vara drar ditt liv till sig.* Denna utsaga fick mig genast att inse att det finns ett samband mellan *det yttre* och *det inre*. På den allmänna skalan gäller att mänsklighetens vara drar krig till mänskligheten. Om mänsklighetens vara stod på en högre nivå, vore krig omöjligt. På individens skala drar människans vara hennes liv till henne. Den drar alltid till henne samma slags saker, samma slags situationer, samma slags vänner, samma slags människor, samma slags svårigheter och så vidare, oavsett var människan ifråga befinner sig eller vart hon beger sig. Att ändra sitt vara är att ändra sitt liv, men att ändra sin livsform är inte att ändra sitt vara. Genom att ändra sina yttre villkor ändrar man inte sitt liv, eftersom ens vara fortsätter att draga ett visst slags liv till en. En häst drar till sig ett visst slags liv, som skiljer sig från en kos eller en hunds liv, och ni kan förstå att detta beror på skillnaderna i deras vara. Genom att ändra sin livsform förändras inte kon. Ni skulle inte vilja ha en ko sitta intill er framför öppna spisen eller på er säng, inte bara därför att det vore obekvämt utan främst därför att kons vara skiljer sig så mycket från hundens. Vi kan se att djurens vara allmänt sett förbinder dem med ett visst slags liv. En vessla dras till en vesslas liv, en orm till en orms liv och så vidare. Men vi inser inte på liknande sätt att lagen om att ”varat drar livet till sig” gäller den mycket lilla skillnaden i vara mellan människor. Naturligtvis måste man studera sitt vara för att se att man har ett visst slags vara och studera sitt liv för att se att man har ett visst slags liv. Folk ser inte så lätt att de har mycket skarpa och begränsade konturer. De tror att de är obegränsade och fria. De tror att de kan vara allt de önskar och *göra* allt de önskar och *leva* som de behagar. Men om man börjar studera sitt vara – och samtidigt sitt liv – upptäcker man att man har ett visst slags vara. Detta är en mycket långvarig uppgift. Arbetet säger att *studiet av ens vara är absolut nödvändigt.*

* * *

Ni vet att detta arbete säger att vi är maskiner, som drivs av yttre intryck. Så länge en människa inte har någon kunskap om sitt vara, är hon förvisso en maskin. Ty en maskin kan inte känna sig själv. Om den gjorde det, vore den inte en maskin. Men en människomaskin *kan* känna sig själv. När en människa börjar känna sig själv, är hon inte längre en maskin. Hon kan rentav bli en *människa*. Men detta tar lång tid och fordrar stor ansträngning. Det fordrar naturligtvis ett annat slags ansträngning än den som inlärandet av arbetets kunskap kräver. Det vill säga arbete på kunskapssidan och arbete på varasidan kräver olika slags ansträngning. En människa kan inte lära känna sig själv, såvida hon inte iakttar sig själv med sin inre uppmärksamhet, och hon kan inte iakttaga sig själv förnuftigt, såvida hon inte undervisats i en bestämd kunskap om vad hon skall iakttaga och ser en anledning till det. Det finns i vårt vara vissa bestämda faktorer, som hindrar det att utvecklas. En är till exempel negativa känslor såsom självömkan med mera. Dessa bestämda faktorer måste man först och främst ha kunskap om. Alltså lär man sig först arbetets kunskap. Men sedan måste man tillämpa denna, så att man vinner kunskap om ens faktiska vara i undervisningens belysning. Kunskap om ens vara är självkänedom. Men i denna undervisning är den ett särskilt slags självkänedom, eftersom denna undervisning pekar på vissa förhållanden i ens vara, som måste iakttagas och till sist förändras genom en tilltagande vilja att förändra dem. Att bara *veta* att negativa känslor är dåliga och håller oss kvar på vår nivå av vara räcker inte. Men det sker ofta att människor inte iakttar sig själva enligt de anvisningar de undervisats om eller ser samband mellan det de iakttar och det de fått lära sig eller tar allt de tänker, känner, föreställer sig, gör och säger för givet och icke kan inse att det finns något att iakttaga däri. Men hur kan man vänta sig att förändras, om man tar allt som sker inom en för givet? Då är man en maskin, inte en människa. Det är underligt att inte kunna iakttaga något hos en själv. Då behövs en chock. Men en dylik gör ofta en människa negativ. Likväl märker hon då något.

* * *

Del IV. – Envar handlar enligt sin uppfattning om det goda, vad han anser vara gott. Ingen handlar enligt vad han anser vara ont. Men en människa handlar enligt vad hon anser vara gott från sitt varas nivå. En tjuv stjälar därför att han anser det gott att stjäla. En revolutionär skjuter folk därför att han anser det gott att skjuta dem. Det goda kämpar alltså mot det goda. Liksom kunskapen är relativ, är även det goda relativt. Det goda står i förhållande till varats nivå. Vad människor håller för gott skiljer sig från fall till fall. Kanske har ni märkt att er egen värdering av gott och ont har förändrats, att det ni förut ansåg vara gott inte är gott för er längre. Detta betyder att varats nivå har ändrats. Om varats nivå ändras om så bara litet, får man ett nytt perspektiv på det goda. Till exempel tycker ni kanske inte längre om att vara så negativa som ni en gång varit. Detta beror då på en liten förändring av varats nivå.

Den kunskap detta arbete rymmer handlar om att nå en högre nivå och handlar därför om ett annat liv, vilket finns här. Men detta måste läras och sannas genom att tillämpas på ens vara genom självakttagelse och genom eget tänkande om det. När *ni själva* börjar inse dess sanning, börjar föraren eller den tänkande *inom er* att vakna ur sin livssömn. När ni börjar se det goda i att göra och leva arbetet, börjar ert *vara* att förändras. När ni ser att det är gott att minnas sig själv, gott att sluta kräva hänsyn, gott att överge löjliga illusioner och bilder av en själv och den falska personlighetens fåfänga och inbilskhet, gott att ogilla ens negativa tillstånd, ibland gott att inse sin egen intighet, alltid gott att kämpa mot identifiering, gott att tänka på allt arbetet lär, gott att sätta värde på det – allt detta och tusen andra ting – så får ni en ny uppfattning om det goda, och det betyder att ert varas nivå ändras, gott på en högre nivå ersätter ett förutvarande gott på en lägre nivå.

III. OM VARA (*fortsättning*)

Del I. – Envar som tagit sig an detta arbete på allvar och reflekterat över dess mening med hjälp av den förmåga som vi alla äger men sällan brukar – nämligen *egen eftertanke* – borde till sist kunna medvetet gå in i och förstå andras belägenhet. Detta är en utveckling av *varat* som är väsentlig för oss i arbetet. Ingen kan utvecklas ensam. Förhållande till andra är möjligt endast genom inre kontakt i inre världar. Vi möts genom våra inre världar. För att förstå en annan måste man gå in i hans inre värld, men detta är inte möjligt, om ni inte har gått in i er egen inre värld. Därför tar man första steget mot att medvetet gå in i och förstå en annans belägenhet genom att gå in i och förstå *ens egen* belägenhet. Om man inte tar detta steg, så fullt ut som möjligt, finns det ringa eller ingen möjlighet att gå in i och förstå en annan människas belägenhet. Att gå in i en själv börjar med att iakttaga sig själv, och att förstå sig själv kommer av långvarigt studium av en själv genom den kunskap och belysning man får av denna undervisning, vars yttersta mål är en gradvis skeende men likväl bestämd *förvandling* av en själv. Att bara tänka att man förmår gå in i och förstå en annan människas belägenhet och därtill hjälpa henne, *sådan som man är* – och denna vanföreställning är mycket vanlig – är fördenskull att fullständigt missförstå vad kontakt människor emellan är för något och vilka allmängiltiga svårigheter som beledsagar denna drift, som så ofta slutar i katastrof eller något slags kompromiss, som alltför ofta blir grogrunden till bitterhet, ömsesidigt klander, fiendskap och rentav ännu värre känslotillstånd och tankegångar. Ingen kan sådan han mekaniskt är – det vill säga formad av det mekaniska livet och dess inflytanden – leva sig in och förstå en annan människa och utgående därifrån hjälpa henne, såvida han inte redan av sin egen självakttagelse, sitt eget studium av sig själv, sin egen insikt om och arbete med sig själv vet vad som finns hos denna andra människa. Endast genom självkänedom är kunskap om andra praktiskt möjlig. Endast genom att se, veta och förstå vad som finns hos en själv kan man se, veta och förstå vad som finns hos en annan. Det värsta eländet i förhållandena mellan människor kanske är att de inte försöker leva sig in i hur andra har det utan bara kritiserar varandra hämningslöst och inte äger någon inre spärr mot denna mekaniska kritik just på grund av frånvaron av varje självinsikt och insikt om deras egna grova plumpheter, fel och brister. Resultatet har blivit att de inte endast är oförmögna att hjälpa varandra utan även att tingens normala jämvikt har rubbats, och därmed menar jag att dåligt eller ont psykiskt material dagligen samlas i människornas förhållanden och faktiskt i vars och ens liv, ett material som aldrig skulle existera, om människorna samtidigt såg sig själva och varandra och därigenom kunde utplåna de dåliga verkningarna av sitt dagliga uppförande. Denna brist på psykologiskt ansvar både hos individen gentemot honom själv och individerna emellan är måhända särskilt kännetecknande för nutiden och delvis upphovet till den vitt spridda moderna bedrävelsen, som utmärker nutiden, där det bland annat sker en nedgång även i den vanliga mänskliga vänligheten med en följande hårdhet, som är en av de farligaste faktorerna vad gäller framtiden och som effektivt hejdar varje möjlighet till rätt utveckling av känslolivet.

Människor i detta arbete, vilka har en chans att utveckla känslolivet, bör i synnerhet iakttaga tyst eller uttalad kritik av andra såsom en ständigt närvarande, felaktig faktor hos dem själva. Dylik kritiklust alstrar ständigt felaktigt psykiskt material hos dem, varför de bör uppriktigt reflektera över vad det är de sysslar med. I många fall är enfald, tanklöshet och okunnighet de underliggande orsakerna, men flera andra orsaker finns även, såsom omätlig fåfänga och självgodhet, självvrätfärdighet, känslor av egen förträfflighet och överlägsenhet och andra liknande faktorer, vilka naturligtvis står i vägen för varje inre förbättring. Särskilt i samband med att jag talar om den mekaniska känslan av personlig förtjänst och förträfflighet menar jag dem som väntar sig att andra bättrar sig och inte börjar med sig själva och som rentav dömer arbetet efter hur det påverkar andra utan att tydligen inse att de har väldigt mycket att arbeta med hos sig själva, innan de kan sätta sig till doms över andra och även att

andra dömer dem precis likadant som de dömer andra – något som alltid överraskar dem, när de väl upptäcker det. Mekanisk kritik av andra ger upphov till väldigt många psykologiska svårigheter hos den kritiserande – det vill säga felaktiga skenjag som hindrar människans inre utveckling och inskränker hennes frihet. Kanske är detta inte klart. Vad som menas är att om man lämnar kritiska och negativa skenjag fritt spelrum hos en själv, så vänder de sig emot en i arbetet och begränsar ens förståelse och hämmar ens utveckling. Vad man gör mot andra, gör man mot sig själv. Allt är så ordnat. Allt felaktigt slår med tiden tillbaka på en själv i arbetet. Efter någon tid inser man att man *inte har råd* att sova för mycket, att tala och handla mekaniskt och att låta sitt liv styras av felaktiga skenjag. Man börjar då själv inse att man faktiskt måste leva mer medvetet vad gäller ens inre värld, där alla gamla skulder till sist måste likvideras. Och att leva mer medvetet i sin egen inre värld är till att börja med att inte ryckas med av dåliga skenjag. Minns att om man är i arbetet, så ställer man sig under lydnad för *fler* lagar än andra människor – nämligen under lydnad för arbetets lagar. Man försätter sig i en belägenhet, där man måste lyda vad arbetet lär.

* * *

Del II. – Reningen av känslolivet i detta arbete kan måhända konstlat indelas i två sidor för den praktiska självakttagelsen. Vi skall först behandla de känslor som uppstår ur den falska personligheten eller det inbillade ”jaget”, detta inbillade ”jag själv”, på vilket detta arbete ständigt riktar er uppmärksamhet och vilket bör vara föremål för dagligt studium och arbete med tanke på att det är upphovet till så mycken daglig missuppfattning, bedrävelse och känsla av kränkning. Detta ting, som bildats genom oss själva och genom omgivningens påverkan under vår uppfostran och som vilar liksom en färgad bubbla på ytan av vårt psykiska liv, förvrider och förvränger hela vår inre värld. Det utgör en del av vårt *förvärvade vara*. De grundläggande orsakerna till nästan alla de missförstånd som uppstår i människans inre värld, liksom på området för människornas gemensamma liv och varje möjligt mänskligt förhållande mellan dem, är denna psykiska faktor som heter falska personligheten, vilken bildas i livets förberedande skede. Det är stimulerandet av denna psykiska faktor hos en människa, både före och under det ansvarsfulla livets skede, som ger upphov till *fåfångans* och *inbilskhetens* känslor. Dessa känslor, som uppstår genom att falska personligheten stimuleras, står i vägen för känslacentrets normala utveckling. Och man kan säga att de också står i vägen för varje utveckling av medvetenheten. De hindrar det tredje medvetenhetstillståndet – självmedvetenhetens tillstånd. Den grad av lycka och självmedvetenhet som borde finnas hos en verklig människa, lika väl som hos en fredlig allmänmänsklig tillvaro, beror nästan helt och hållet på frånvaron av *fåfänga* och *inbilskhet*. Men dessa känslor kan antaga mycket svårgripbara former, så att deras utmönstring kräver långvarig och uppriktig inre iakttagelse, åtskillig insikt och i flera steg genomfört självförverkligande. Men ofta inbillar sig människor rentav att de inte har dem, och fastän de ständigt känner sig kränkta och upprörda av vad andra säger eller hur andra bemöter dem, inser de icke att detta hänger samman med deras fåfänga eller inbilskhet. Efter en tid, när det djupt begrävda samvetet börjar vakna, kan man uppfatta dessa känslor genom deras *inre smak*. De är *orena* känslor. Detta är egentligen vad som huvudsakligen menas i religiösa skrifter, när i dessa talas om orenhet, och det som menas i evangelierna med de ofta förekommande angreppen på fariseerna, vilka gjorde allt för att ”synas av människorna” – det vill säga av fåfänga och inbilskhet. När man visar en annan människa en välgärning och känner egen förtjänst därav, är det egenkärleken man tjänar mer än den andre. Detta är orenhet i känslorna. Men om man gör något av kärlek till detta, så är det rent. Tyvärr händer detta i regel bara i samband med tillfredsställandet av våra begär. Den andra faktorn i känslolivets rening är, som ni alla vet, *negativa känslor*. Jag skall inte tala om dem nu annat än att påminna er om att de antar många svårgripbara gestalter. Efter någon tid kan man känna igen dem på deras *inre smak*. De smakar alla illa. Minns också att det vid

födelsen inte finns någon falsk personlighet. Men eftersom barnet fötts bland sovande människor, som njuter av sina negativa känslor, förvärvar barnet dylika, som om det smittades med dem. Det nöje människor finner i att vara negativa härmar barnet, och samtidigt bidrar den falska personlighetens bildande till processen, eftersom fåfångans och inbilskhetens känslor tillhandahåller de ändlöst skiftande medel, varmed människan lätt känner sig kränkt och sårad.

Vårt varas nivå kännetecknas av den nyss beskrivna orenheten i känslolivet. Arbetet med varat vad avser känslolivet förutsätter därför bland mycket annat ansträngningar att iakttaga och inse förefintligheten av dessa känslor hos en själv, att lägga märke till hur de uppstår, vilka uttryck de tar sig och vilka verkningar de får. När vi på rätt sätt är medvetna om något hos oss själva, är vi på väg att förändra det. Redan medvetenheten om det, om den är tillräckligt full, börjar förändra det. Så snart ni klart sett något hos er själva, i ert vara, leder det till att ni ser också något annat. Förstå att varat måste förändras och avgjort förbättras hos envar utan undantag och att det måste förbättras *här* och *nu*. Religiösa människor utgår ofta från att de kommer att förbättras i någon tillvaro hinsides eller inbillar de sig att de bara sådana de är, med det slags vara de nu har, med alla negativa känslor, fåfänga, inbilskhet, illvilligt tal, avund, obehaglig nyfikenhet med mera kan nå *Gud*. Och det finns många andra liknande illusioner, vilka alla beror på att människor *inte ser sitt varas nivå*, som egentligen bestämmer var vi står på den skala eller stege som omfattar alla slags vara ända upp till Gudomen. Envar står någonstans på denna stege. I detta arbete, på dess psykologiska sida, får ni *kunskap* om hur man förbättrar varat, och denna kunskap måste ni tillämpa på *ert eget vara* genom att iakttaga er själv i enlighet med vad kunskapen säger att ni skall iakttaga. Av denna tillämpning får ni *kunskap om ert eget vara* och kan börja arbeta med ert vara. Om ni börjar besitta verklig kunskap om ert vara och har arbetat med det, så blir ni i stånd att leva er in i en annan människa, förstå hennes belägenhet och därmed hjälpa henne – men bara så långt er egen kunskap om er själva och era egna svårigheter räcker. Och bland annat blir ni i stånd att veta när ni talar av fåfänga eller av en känsla av överlägsenhet eller en negativ känsla, av en önskan att såra eller bara kritisera och så vidare. Kort sagt blir ni bättre i stånd att skilja mellan rent och orent hos er själva och därav kunna tala renare med varandra. Om, medan ni talar, ni ser hos er själva vad ni ser hos den andre, så talar ni rent eller renare, och det som i denna bemärkelse är rent kan inte skada en annan eller såra honom utan hjälper honom. Och om ni, när ni talar med någon, inte vet om ni talar rätt men ändå talar med *dubbel medvetenhet* om er själva och den andre, vilket är att tala i ett tillstånd av själverinring, nämligen att samtidigt skåda inåt och utåt, så vet ni det senare av *eftersmaken*. Det vill säga arbetet visar er det, ty allt som göres ärligen, av känslan för arbetet, bevaras åt er och visas för er i dess rätta ljus, om ni lyssnar och inte somnar.

* * *

Del III. – I det föredrag, jag höll förra gången, sades att det i religiösa skrifter står mycket om varat. Människor indelas enligt sitt varas tillstånd – i helgon och syndare, goda och dåliga människor och så vidare. Det sägs mycket i evangelierna om varat. I liknelsen om såningsmannen, som gick ut för att så Guds ords säd i mänskligheten, är de olika slag av människor som nämns indelade efter hur de förhåller sig till ordets säd, hur de mottar det. På ett annat ställe kallas människor med felaktigt vara ”törnen” eller ”tistlar”, på det ställe, där Kristus säger: ”Icke hämtar man väl vindruvor från törnen eller fikon ifrån tistlar?” Sedan låter evangeliet Kristus likna människorna med avseende på deras vara vid träd, och det heter: ”Så bär vart och ett gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär ond frukt.” Allt detta betyder att en människas nivå av vara är av den största vikt. Som ni vet, är det nödvändigt att beakta en människas nivå av vara, innan man för in henne i detta arbete. Något mycket allvarligt menas här, och nu börjar ni förstå vad det är. Den tendens som i dag är rådande, att göra brottslingar

till hjältar, är alldeles felaktig. Det finns i avseende på människor två tecken på vara, som ni måhända skulle vilja föra in i arbetet. De måste vara ansvars-kännande människor och de måste ha något slags *magnetcentrum*. Annat har tidigare sagts i denna fråga, och jag skall försöka upprepa något av det nu. Förutom idén om den gode husägaren och magnetcentrum gäller idén att den människa, som träder in i arbetet, bör ha en naturlig skamkänsla. Ni vet att de många, som kallas ”moraliskt defekta”, inte har någon skamkänsla, och detta är ett mycket dåligt tecken. Och märk nu att man genom att vara hård och aldrig känna skam hejdar sitt varas utveckling. Även bör människor, som träder in i arbetet, ha något slags sinne för religion, något slags religiös drift i sitt liv – detta naturligtvis förbundet med magnetcentrum och med tidigare inflytanden och uppfostran. Sedan bör de känna något av dödligheten, ha någon förnimmelse av sin egen dödlighet. Alla dessa faktorer och flera andra bildar utgångspunkter i deras vara, från vilka arbetets ideer och läror kan utvecklas.

Nicoll, ss. 139–153.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god jul och ett gott nytt år 2018 – år 69 Aqu.
och tackar hjärtligast för allt det stöd som influtit.**

**Pytagoras:
”Osynlig förening – starkare än synlig.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

Lars Adelskogh
Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditionsavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!